

schaamper

Het studentenblad

van Gent

Oplage
3000 exemplaren op papier

Verschijnt driewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever
VOSG vzw
Hoveniersberg 24, 9000
Gent

Druk
Graphius Gent
Traktaatweg 8
9041 Gent

Hoofdredacteur
Joppe Frans

Chef Cultuur
Sarah van Crombruggen

Algemeen Coördinator
Zita-Luna de Smaele
& Lies Pardon

Chef Wetenschap
Leone Mattheus
(interim)

Chef Reclame & PR
Yana Rosé

Chef Lay-out
S. Marina Dosal
Dierssen

Chef Sociale Media & PR
Joren Stox & Tina Morthier

Chef IT
Henri Spriet

Chef Maatschappij & Satire
Samuel Bocken

Chef Eindredactie
Leone Mattheus

Chef Onderwijs
Jasper Mouton

Chef Beeld
Emma Juxon-Smith

Redacteur
Leone 'appelflap' Mattheus, Roman Fieremans,
Emma Juxon-Smith, Madeleine Cossement,
Michellè O'Neill, Joppe 'Emilie de Winne'
Frans, Joumana Abou-Zeid, Ege Tokman, Wout
Landuyt, Tuur 'groentenslop' van Beveren,
Joren 'asbest' Stox, Samuel 'zure beertjes'
Bocken, Luna Llusha, Whiskey van Impe, Tina
'Henri Spriet' Morthier, Sara Schelstraete,
Lotte van den Eynden, Emilie 'de Winne',
August Dams, Julian Dams, Ella Pauwels, Marie
Soetens, Jakob de Smaele, Quinten Steen,
Yentel Goubert, Manu de Cock de Block, Yana
'Polignano' Rosé, Siri van de Velde

Beeld
Yanne 'zuurstoftekort' de Frenne, Emma
Juxon-Smith, Sara Schelstraete, Joppe Frans,
Jasper Mouton, August Dams, Julian Dams,
Mirthe van Landschoot, Leone Mattheus, Sarah
van Looy, Quinten Steen, Tuur van Beveren,
Yentel Goubert, Nette De Schrijver

Eindredactie
★ Lies Pardon, ★ Joren Stox, Yana Rosé,
Madeleine Cossement, Marie Soetens, Fien
Waage, Tuur van Beveren, Manu de Cock de
Block, Samuel Bocken, Joppe Frans, Sarah van
Crombruggen, Maarten Thiersen, Whiskey van
Impe, Jasper Mouton, Siri van de Velde, Mara
Malliet, Roosje Visschedijk, Nina Cooreman,
Yanne de Frenne, Tina Morthier, Yentel
Goubert
Cover
Emma Juxon-Smith

Edito beeld
Emma Juxon-Smith

Middenpagina
Emma Juxon-Smith

YANA ROSÉ

U slaat deze *Schamper* open op een willekeurige pagina en komt zo bij deze edito terecht. "**Joppe** heeft minder baardgroei dan normaal", denkt u wanneer uw oog op mijn portret valt. Vreemd. Verdacht, zelfs.

De geruchten kloppen - ik ben een vrouw. Met Internationale Vrouwendag voor de deur delegeert onze heer en meester de edito naar een bh-dragende redactiegenote. Zo veegt ook *Schamper* even het stof van zijn eigen glazen plafond af.

Ik wil niet voor mijn hele sekse spreken, dus in de plaats doe ik waar ik het best in ben: omhoogschijten naar de presentator van een Vlaamse talkshow. In de media klinkt namelijk steeds vaker dat de vrouwenstrijd gestreden is. Het meest recente, me-

diatieke voorbeeld is **Bart Schols** die zich in 'De Afspraak' afvroeg of veiligheid op straat nu zo'n *big deal* is. Ook **Els Van Doesburg** noemde 8 maart anno 24 al een "verdienmodel" dat samenhangt met "een permanent slachtofferschap".

De suffragettes zijn op straat gekomen, de fabrieksvrouwen hebben hun brood en rozen gekregen, het spook van ongelijk loon voor gelijk

werk is verjaagd. De vrouw is een volwaardige werkkraacht op de arbeidsmarkt geworden, huzza! De finish is bereikt. *Fret* uw brood maar op. Die rozen, da's een ander verhaal. Daarvoor is een cultuuromslag nodig, en dan vraag je te veel.

We mogen gerust trots zijn op vooruitgang, maar 'de finish' is een sprookjesbos waar enkel Antwerpse burgemeesters en de fictieve vriendinnen van Bart Schols wonen. Evenmin is 8 maart enkel een pakketje vergeet-me-nietjes met knalroze strik uit moeilijkere maar vervlogen tijden.

Denk daarbij ook aan de unief: gelijke onderwijstoe-gang wordt altijd ge-wa-a-r-d-e-e-r-d, maar wat met de studente die machtsmisbruik moet ondergaan van haar docent, de doctoran-

da wiens zwangerschap niet binnen de rigide academische ladder past, maar ook de doctorandus die binnen zijn vakgroep ontmoedigd wordt om vaderschapsverlof op te nemen? Om hen niet enkel brood maar ook rozen te geven, zal het *tant-pis'me à la* Vlaamse talkshowhost niet volstaan. Ook niet voorbij de finish.

**Israël heeft al:
70.373
mensen gedood sinds 7 oktober 2023**

Waar zijn de vrouwelijke profen?	4
GOG-beleid aan de UGent	5
Studenten reizen vaker	6
Alleen denken helpt de wereld niet	8
Vrouwenemancipatie aan de UGent	10
Brugreview	12

Interview: student over protesten in Iran	14
Opinie: Amerikaans exportproduct	16
For the record: Ali Khamenei	17
Revoluties in de aula	18
Spelletjespagina	22

Hoe fix je een TikTok-brein?	23
Interview: Dirk De Wachter	24
Mediastormen ontleed	26
Natuurtherapie voor de mentale gezondheid?	28
In mensentaal: het moderne historiciteitsregime	29

De terugkeer naar tastbare media	30
Interview: Jolyn Phillips	32
Kortverhaal: 'Guillaume'	33
Interview: GUSO	34
De hype rond de streepjessjaal	36
Het Cassettebandje: remix	37

Ode aan de haatecomment	38
De strip	39
lezersbrief: Zuhel Demir heeft gelijk	39

WAAR ZIJN DE VROUWELIJKE PROFFEN?

Hoewel er steeds meer vrouwen hun weg naar het hoger onderwijs vinden, zijn de professoren vooraan vaak nog mannen. Wat zeggen de cijfers? En hoe komt het dat zo weinig vrouwen prof worden?

DE MEEST RECENTE CIJFERS

De **Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR)** bracht een jaar geleden een nieuw rapport uit over de stand van zaken wat betreft personeel en geslacht aan de Vlaamse universiteiten. Voor het gemak negeren we hier even de vele nuances van het universitair personeelsbeleid, en stellen we dat ZAP (zelfstandig academisch personeel) neerkomt op proffen.

Na vier tot zes jaar doctoreren komen veel vrouwen op een kruispunt in hun leven terecht

Uit de cijfers van 2025 van de VLIR kunnen we lezen dat 68% van de proffen aan de UGent mannelijk is, en 32% vrouwelijk. Hiermee heeft de UGent het hoogste aandeel mannelijke proffen, samen met de KU Leuven en de Universiteit Antwerpen. Dat is toch opvallend, aangezien afgerond 59% van de studenten aan de UGent van geslacht vrouwelijk is, en 41% van de studenten mannelijk. Daarnaast is er bij de doctoraatsstudenten aan de UGent wel sprake van meer balans tussen man en vrouw. Wat opvalt, is dat bij alle Vlaamse universiteiten het aandeel biologisch mannelijke proffen relatief weinig verschilt. Als we kijken naar de evolutie over de tijd heen zien we dat er de afgelopen jaren een stagnatie plaatsvond van het aantal proffen aan de UGent.

Deze stagnerende trend zien we ook terug bij andere universiteiten. Er komen dus in het algemeen minder proffen bij, waardoor er natuurlijk ook moeilijker meer biologisch vrouwelijke proffen kunnen bij komen.

WAT IS HET BELANG VAN VROUWELIJKE PROFFEN?

Vaak zien vrouwen zichzelf minder snel als 'expert' en verwijzen ze vragen door naar collega's, terwijl mannen vaker antwoorden geven, ook buiten hun directe expertise. Doordat meer vrouwen hoogleraar worden, wordt het hardnekkige idee dat wetenschappelijke autoriteit vanzelfsprekend mannelijk is, doorbroken. Een ander aspect gaat over de rolmodelfunctie voor jonge studenten. Wanneer jonge onderzoekers nauwelijks vrouwen zien in topposities, kan dat hun ambities onbewust temperen. Rolmodellen laten zien dat een academische carrière haalbaar is

als vrouw, ook met een gezin en een leven buiten de universiteit.

WAAROM VERANDERT ER (AMPER) IETS?

Het zogenaamde 'lekkende pijplijn'-probleem komt duidelijk naar voren uit de cijfers en onderzoek: hoewel vrouwen ongeveer de helft van de doctoraatsstudenten uitmaken, bereikt een kleine minderheid de hoogste academische functies.

Na vier tot zes jaar doctoreren komen veel vrouwen op een kruispunt in hun leven terecht. Net op het moment dat de academische carrière haar meest competitieve fase ingaat, dringt zich een belangrijke vraag op: wil ik kinderen? Het zijn precies die jaren waarin onderzoekers beoordeeld worden op meetbare criteria zoals anciënniteit of publicaties. Wie in die periode tijdelijk afwezig is door zwangerschap, start daardoor steeds nadelig tegenover wie bleef werken.

Universiteit	% Biologisch mannelijke proffen	% Biologisch vrouwelijke proffen
KU Leuven	68%	32%
UGent	68%	32%
VUB	65%	35%
Universiteit Antwerpen	68%	32%
Universiteit Hasselt	64%	36%

"POSITIEVE EVOLUTIE UNIVERSITAIR BELEID GRENSOVERSCHRIJDEND GEDRAG"

Grensoverschrijdend gedrag is het hete hangijzer dat al jaren een schaduw werpt op het hoger onderwijs. Met de recente VLIR-evaluatie, alsook nieuwe procedures aan de UGent, lijken er eindelijk stappen genomen te worden.

WAT ZEGT HET RAPPORT?

Vanuit de **Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR)** werd een panel samengesteld dat het beleid aan de Vlaamse universiteiten in zijn geheel moest evalueren, met een zelfreflectie van universiteiten als startpunt. Het panel maakte gebruik van gesprekken met stakeholders vanuit de academische gemeenschap, evenals het Vlaams Mensenrechteninstituut, Meld-

Hoewel het rapport vertrekt vanuit een zelfreflectie van de universiteiten zelf, spreekt de VLIR in haar persbericht van een 'externe evaluatie'

punt Grensoverschrijdend Gedrag en het Instituut van Gelijkheid van vrouwen en mannen, als input voor dit rapport.

Volgens het panel is er sprake van een positieve ontwikkeling. Verder staan in het rapport nog aanbevelingen rond meldprocedures en het inzetten op preventie.

Aan de UGent zit men nog in een overgangsfase en moeten meldingsprocedures nog verder uitgewerkt worden in samenwerking met studenten. Er zijn sinds kort

vertrouwenspersonen in het studentencentrum enkel toegankelijk voor studenten, in tegenstelling tot het vroegere Trustpunt dat met meldingen omgaan van zowel personeelsleden als studenten.

IS DE METHODE GEHEEL BETROUWBAAR?

Ondanks de expertise van de mensen die zetelen in het panel of degenen die data leveren die het panel evalueert, kan de objectiviteit van deze analyse in het gedrang komen gezien de connectie met de instellingen die worden onderzocht.

Hoewel de zetelende panelleden over een brede expertise beschikken, kan je vragen stellen over de objectiviteit van hun oordeel aangezien velen directe connecties hebben met de Vlaamse universiteiten die ze moeten evalueren. In hoeverre kan iemand die deel uitmaakt van een instelling, diezelfde instelling onpartijdig evalueren?

In het panel zat ook o.a. iemand van Universiteit van Amsterdam, waarom werden niet meer panelleden van niet-Vlaamse universiteiten uitgenodigd? Hoewel het rapport vertrekt vanuit een zelfreflectie van de universiteiten zelf, spreekt de VLIR in haar persbericht van een 'externe evaluatie', wat elkaar lijkt tegen te spreken.

Daarbij wordt gezegd dat er ook gekeken is naar ervaringen. Cijfers worden niet vermeld of gebruikt: "Het panel heeft niet zelf de effecten van beleidsinitiatieven in de praktijk kunnen vaststellen in een kwantitatief onderzoek." Er wordt echter ook niet verder verduidelijkt bij de input welke ervaringen juist zijn uitgewisseld vanuit externe organisaties met het panel. Dit kan echter ook zijn vanwege de vertrouwelijke aard van de ervaringen.

De Sutter laat weten dat ze de conclusies en aanbevelingen van het panel onderschrijft. De UGent stelt vertrouwen te hebben in de onafhankelijkheid van het panel, gezien zij autonoom werken met duidelijke evaluatiekaders, onafhankelijke methodes van gegevensverzameling, breed stakeholderoverleg en hun kritische aanbevelingen.

REIZEN STUDENTEN

DE HUIDIGE TENDENS

Van goedkope citytrips tot last-minute strandvakantie; reizen is voor studenten een echte levensstijl geworden. Maar hoe, waarom en naar waar trekt de student vandaag eigenlijk op vakantie?

STUDENTEN OP REIS VOLGENS DE EXPERT

"Op sociale media zijn de talloze solo-trips en 10 hotspots in Berlijn, Madrid, Rome of Amsterdam niet meer weg te denken. Dit straalt ook uit binnen de toeristische sector." Aldus een professor in Sustainable Tourism aan de Universiteit van Wageningen. De huidige tendens binnen het studententoeisme focust zich sterk op de kwantiteit van reizen; studenten willen in de eerste plaats veel op reis gaan, waarmee citytrips de vakantie-vorm bij uitstek zijn. Dit verhuult ook een diepere maatschappelijke tendens. Jongeren ervaren veel FOMO en druk om dingen te beleven. Budgetairlines zijn zich van dit fenomeen meer dan bewust en daarmee ook aantrekkelijk gezien

menig strikte budgettering van de student pour sang.

Daarnaast reageert niet elke bestemming hetzelfde op lage prijzen. De keuze van de bestemming kent intrinsiek een prijsgevoelheid. Zo werkt bij een stad als Berlijn of Boedapest een lage prijs als sterke trigger. Terwijl bestemmingen als Londen of Genève minder prijselasticiteit kennen, gezien studenten voor deze bestemmingen ook bij hoge prijzen zullen boeken.

Een onderbelicht maar niet onbelangrijk vraagstuk binnen het studententoeisme beschijnt het bewustzijn van ecologische impact en kosten zijn niet de enige drijfveer van studenten. Dat merkte ook de Green Office op. Ze trachten met verschillende projecten

goede voorbeelden van ecologische reisbestemmingen in de kijker te zetten en daar zoveel mogelijk reclame voor te maken. Met als voorbeeld bij uitstek de trein verkiezen boven het vliegtuig als transportmiddel voor reisbestemmingen dicht bij huis. Ook het aankaarten van de impact van een Erasmus en de manier waarop studenten op Erasmus gaan, staat op hun agenda.

Binnen academische reizen drukten ze reeds hun stempel door. Zo zijn academici sinds 2023 verplicht tot een treinreis wanneer deze binnen de 8 uur valt.

WAAROM REIZEN STUDENTEN?

Om de meningen van de specialisten te staven met de belevenissen van studenten, stelden we een enquête op die op meerdere universiteiten verspreid werd. We vroegen naar populaire locaties, vervoermiddelen, reismaatschappijen en meer.

De antwoorden op de enquête komen inderdaad in grote mate overeen met wat ze ook opmerken bij de Green Office en in de richting Science of Tourism. Ze halen aan dat studenten het liefst zo veel mogelijk reizen. Dat zeggen studenten zelf ook. 63% van de ondervraagden geeft aan dat ze

ECHT ECOLOGISCH?

DENS BINNEN HET STUDENTENTOERISME FOCUST ZICH STERK OP DE KWANTITEIT VAN REIZEN

MARA MALLIET & LOTTE VAN DEN EYNDEN //BEELD: NORA LETTANY

meer dan eens per jaar zelf op reis gaan. Dit zien we ook aan het feit dat bij de vragen over de soorten vakanties waarop studenten gaan bijna iedereen meerdere opties aangeeft.

Citytrips zijn duidelijk het populairst. 74% duidt aan dat ze vaak een enkele stad bezoeken. Vakantie aan zee of op het strand komt op de tweede plaats, met 63% die zegt dat ze hier vaak naartoe trekken. Minder populair, maar nog steeds met een significant deel van de antwoorden, zijn vakanties in meerdere steden of dorpjes of natuurtoerisme in gebergten en natuurgebieden.

**BETAALBAARHEID IS
VOOR VELEN TOCH BE-
LANGRIJKE**

Dit klopt ook allemaal met wat de experts zeggen. De korte citytrip is veruit het populairst onder studenten. Bij de participanten van onze enquête wordt daarbij Parijs het meest vermeld als bestemming. Slechts een klein deel reist ook naar verdere oorden en verlaat Europa. Onder hen is Noord-Afrika het populairst en worden vooral steden in Marokko en Egypte bezocht. De trend naar korte trips binnen Europa die de experts aanhalen, lijkt weerspiegeld in onze resultaten. De aantrekkingskracht

van hotspots, veel te zien op sociale media, is echter minder duidelijk. Studenten vermelden een zeer diverse hoeveelheid steden, die zeker niet allemaal zeer bekend of populair zijn. Dit gaat van Parijs tot steden als Aarhus en Saas-Fee.

Volgens de professor aan de universiteit van Wageningen zouden studenten zich wel zorgen maken om ecologische impact, maar is betaalbaarheid voor velen van hen toch belangrijker. Deze waarneming zou ook door onze enquête ondersteund kunnen worden. Studenten geven overweldigend, met 86% aan, dat goedkoop reizen voor hen het belangrijkste is. Ook is het vliegtuig, met 46%, het meest gebruikte voertuig om op reis te gaan. De Green Office zegt dat ze studenten zover willen krijgen om meer met de trein op reis te gaan, en dit is broodnodig, want maar 14% geeft bij ons aan dat ze dit al doen. 31% antwoordt dat ze met de auto op reis gaan.

Uit het interview dat we voerden komt de theorie dat studenten druk voelen om veel op reis te gaan en veel mee te maken. Dit zou in onze resultaten gezien kunnen worden aan het feit dat er inderdaad veel gereisd wordt maar op een zeer goedkope manier. Bij de vraag naar veelgebruikte reismaatschappijen stak Ryanair er met kop en schouders bovenuit. Deze vlieg-

maatschappij, die begin februari nog van een Brusselse rechtbank te horen kreeg dat sommige van hun handelspraktijken illegaal zijn, blijft populair, ondanks het gebrek aan transparantie bij het boeken en de extra kosten voor handbagage.

De gemiddelde student lijkt het dus inderdaad zeer belangrijk te vinden om op reis te gaan, maar heeft hier meestal niet zoveel geld voor. Meer dan de helft van de participanten geeft aan dat ze minder dan 1000 euro per jaar aan reizen uitgeven, maar toch meerdere keren per jaar eropuit trekken. Met nog maar 4 jaar op de teller om het klimaat te verbeteren, is klimaatbewust reizen nog altijd een privilege.

ALLEEN DENKEN HELPT DE WER

Ik neem u graag terug naar een tijd voordat de UGent de UGent heette, maar wel de Rijksuniversiteit Gent. Een logo als zodanig was er niet, maar wel een wapenschild.

Daarop was vanonder het profiel te zien van **Minerva**, de godin van de wijsheid en kennis. Boven haar hoofd is het schild abrupt horizontaal doorgesneden, van waarachter de zilveren Leeuw van het Gentse wapenschild de kop opsteekt. Boven op het schild rust de Belgische kroon. Onder het schild staat de

leuze van de Universiteit te lezen, niet het vertrouwde "durf denken", wel het Latijnse "*Inter Utrumque*". Deze spreuk, die "tussen beide" betekent, helpt ons de bovenstaande heraldiek te begrijpen: de universiteit moest de gulden middenweg vinden tussen haar loyaliteit aan de wijsheid (gesymboliseerd door

Minerva) en aan het rijk (gesymboliseerd door leeuw en kroon).

Toen de universiteit in 1817 dit wapenschild ontving, paste deze perfect bij de nationalistische ideologie die heerste. Alles, ook wetenschap, diende ondergeschikt te zijn aan het nationaal belang. Dit had als resultaat dat zelfs de fysica verdeeld was in nationale scholen. Zo had je de Duitse school, die de werken van **Leibniz** bestudeerde, en een Engelse school, die bij **Newton** zwoor. Tegen het einde van de negentiende eeuw was van die gedachte al veel minder zichtbaar. In 1895 schreef **August Vermeylen**: "niemand is er, die nog spreekt van "Vaderlandsche wetenschap". In 1930 werd diezelfde Vermeylen de eerste rector van de vernederlandsde universiteit Gent, toen nog aangesteld door de premier van België. Na de Tweede Wereldoorlog verkreeg de universiteit steeds meer autonomie, en werd de rector voortaan intern verkozen. In 1988 werd het wapenschild vervangen door het logo met de gevel van de Aula erop en drie jaar later verloor de universiteit het voorvoegsel "rijks-".

Laat er geen twijfel over bestaan, de autonomie die de UGent won van de Belgische staat is een absolute overwinning. Toch vraag ik me de laatste maanden af of we

IK HERINNER U ER GRAAG AAN DAT OOK DE VERNEDERLANDSING VAN ONZE UNIVERSITEIT ER NIET KWAM DOOR HET UNIVERSITAIR BESTUUR, MAAR WEL DOOR EXTERNE DRUK

BEELD: SARAH VAN LOOY &
COLLECTIE UNIVERSITEITSARCHIEF GENT

niet ook iets verloren zijn met die autonomie. Hebben we met het verjagen van leeuw en kroon, niet ook de maatschappelijke functie van de universiteit verloren? Mag onze loyaliteit echt onverdeeld naar Minerva alleen gaan?

De genocide in Gaza heeft duidelijk gemaakt dat dit niet het geval mag zijn. De kennis die onze universiteit vergaart zou niet ingezet mogen worden in het onderdrukken en vermoorden van Palestijnen, of eender andere bevolkingsgroep. Wij verwachten van de experimentele bioloog en psycholoog dat zij hun onderzoek aftoetsen aan een ethische commissie. Waarom zouden we alle universitaire operaties niet aan diezelfde ethische standaarden houden?

Terwijl **Donald Trump** illegale militaire operaties uitvoert in Venezuela, de Amerikaanse democratie afbreekt, zijn eigen bevolking terroriseert met razzia's, en zit te azen op Groenland en Colombia, kunnen we als universiteit toch niet stilzwijgend toekijken. Terwijl de temperaturen en zeeën blijven stijgen, ons land steeds meer verdeeldheid en misinformatie kent en de internationale ongelijkheid een recordniveau bereikt, is het onverantwoord om de academische vrijheid niet aan de ethiek af te toetsen.

Ik heb daarom enkel lof voor de activisten en studentenvertegenwoordigers die de voorbije jaren streden voor een strenger klimaatbeleid, meer betaalbare studentenhuysvesting en een academische boycot van Israël. Het zijn wij, de studenten, die deze zaken van ons bestuur moeten afdwingen, want van hen zal het niet komen. Ik herinner u er graag aan dat ook de vernederlandsing van onze universiteit er niet kwam door het universitair bestuur, maar wel door externe druk. We mogen niet vergeten dat de Franstalige universiteit veel te verliezen had bij de vernederlandsing. Frans was destijds nog veel meer de voertaal van de wetenschappen en vele internationaal gerenommeerde professoren, zoals **Henri Pirenne**, dreigden op te stappen als

de vernederlandsing werd doorgevoerd. Maar toch kwam die er - omdat men toen nog goed besepte dat de rijksuniversiteit ook een maatschappelijke verplichting had. Dat besef leek de laatste decennia steeds meer te verdwijnen, maar wordt nu door studenten terug opgeëist.

Laat ons terug handelen op het raakvlak "tussen beide". Niet zoals in de 19e eeuw, op het raakvlak tussen kennis en nationaal belang, maar heden tussen kennis en internationaal belang. Misschien moeten we de 'Durf Denken' leuze terug vervangen door de oorspronkelijke - en naar mijn mening interessantere - leuze: *Inter Utrumque*.

JAKOB DE SMAELE

VAN SIDONIE VERHELST TOT PETRA DE SUTTER:

Aan onze en andere Belgische universiteiten kwam de vrouwenemancipatie moeizaam op gang. De UGent werd in 1817 gesticht, maar de eerste vrouwelijke studente, Sidonie Verhelst, kwam er pas in 1882.

In de 19e eeuw gold het ideaal van de vrouw als zorgzame echtgenote en moeder. Onderwijs werd gezien als een bedreiging voor deze rol. De staat bemoeilijkte actief de toegang tot hoger onderwijs: universiteiten eisten een diploma van de volledige humaniora, terwijl er voor meisjes geen middelbaar onderwijs bestond. Pas in 1864 richtte **Isabelle Gatti de Gamond** de eerste stedelijke middelbare meisjesschool op, met als doel vrouwen intellectueel te emanciperen.

In 1882 schrijft **Sidonie Verhelst** zich als eerste vrouw in aan de toenmalige Rijksuniversiteit Gent en in 1885 studeert **Emma Leclercq** er als eerste vrouw af. Vanaf 1890 krijgen vrouwen wettelijk toegang tot alle academische graden. In 1907 sticht **Rosa De Guchteneere** het Gentse 'Athenée de Jeunes Filles', dat meisjes voorbereidt op universitaire studies. In 1912 stroomt de eerste lichting door naar de universiteit.

DE HARDE CIJFERS

Tussen 1882 en 1914 schrijven 99 vrouwen zich in aan de UGent. In 1914 vormen ze slechts 2,1% van de studenten. Tegen de Tweede Wereldoorlog stijgt dit aantal tot 14%. Studierichtingen zoals farmacie, filologie, geneeskunde en rechten waren toen het populairst bij de studentes. Tussen 1960 en 1990

groeit het aandeel vrouwen jaarlijks met ongeveer één procent, tot maar liefst 45% studentes in 1990. Vanaf 1995-1996 studeren er meer vrouwen dan mannen, een trend die zich doorzet tot 56% in 2016. Vrouwelijke studenten behalen bovendien gemiddeld betere resultaten en halen vaker de eindmeet.

SOCIALE AFKOMST

De eerste generaties studentes (1882-1914) komen vooral uit middenklassegezinnen die hoger onderwijs zien als een weg naar zelfstandigheid. Meisjes uit arbeiders- of plattelandsgezinnen ontbreken volledig. Ook na de Eerste Wereldoorlog blijft de instroom beperkt tot studentes afkomstig uit intellectuele en burgerlijke milieus. Het Nationaal Studiefonds (1954) maakte studeren toegankelijker voor jongeren uit verschillende sociale klassen, maar meisjes uit lage-inkomensgezinnen blijven ondervertegenwoordigd.

WARME ONTVANGST?

De eerste studentes werden helaas niet met open armen ontvangen. Mannelijke studenten vrezen concurrentie en twijfelen aan de intellectuele capaciteiten van vrouwen. Later maakt de vijandigheid plaats voor 'hoffelijkheid', maar wel met strikte scheiding: studentes wachten apart, worden begeleid naar het auditorium om vervolgens

plaats te nemen op de 'meisjesrij'. Deze hoffelijkheid mag echter niet verward worden met een voorkeursbehandeling. De studentes hebben de indruk zich dubbel zo hard te moeten bewijzen. In 1960 verdwijnt de meisjesrij omdat de groep studentes te groot wordt.

STRIJD EN VERZET

Tijdens de tweede feministische golf ontstaan de Dolle Mina's, gegroeid uit de mei '68-bewegingen, die zich afzetten tegen de heersende burgerlijke cultuur van de 20ste eeuw. In Vlaanderen wordt de beweging gelanceerd door **Marie-Rose Proesmans**, UGent-alumni en doctor in de rechten. De **Prima Mina's** voeren ludieke en provocerende acties tegen ongelijkheid in de

VROUWENEMANCIPATIE AAN DE UGENT

MANU DE COCK DE BLOCK, MARIE SOETENS & MADELEINE COSSEMENT // BEELD: COLLECTIE UNIVERSITEITSARCHIEF GENT

samenleving. Ook Fem-Soc en de Pluralistische Actiegroep Gelijke Kansen spelen een rol in het openbreken van het hoger onderwijs voor vrouwen.

Aan de UGent wordt eind jaren 80 voor het eerst de opleiding vrouwenstudies aangeboden, later verbreed tot genderstudies. Ook vandaag kan je aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte een master in Gender en Diversiteit volgen.

HET EEUWENOUDE GLAZEN PLAFOND

Hoewel vrouwen de meerderheid van de afgestudeerden vormen, daalt hun aandeel sterk naarmate de academische ladder stijgt.

Slechts 10% bereikt de top. Ze zijn zwaar ondervertegenwoordigd in raden, decanaten en leidinggevende functies en worden vaker tewerkgesteld in lagere functies met minder stabiele contractvormen. **Anne De Paepe** werd pas in 2013 de eerste vrouwelijke rector. Tel **Petra De Sutter** daarbij op en we zitten aan slechts twee vrouwelijke rectoren in meer dan 200 jaar UGent. Veel vrouwen geven zelf aan duidelijke nadelen in hun loopbaankansen, zichtbaarheid en werk-gezinsbalans te ervaren. Ze blijven hun kop stoten tegen het glazen plafond.

GELIJKE-KANSENBELEID

In 2005 wordt **UGender** opgericht,

een project dat gendergelijkheid structureel op de agenda van het universiteitsbestuur plaatst. Op initiatief van het Centrum voor Genderstudies werd het thema gelijkberechtiging gekozen. UGender kiest voor gendermainstreaming als beleidsstrategie en formuleert adviezen zoals transparante selectieprocedures, mentoring, loopbaanbegeleiding, gezinsvriendelijk beleid en meer zichtbaarheid voor vrouwelijke academici. Deze aanbevelingen vormden de basis voor een concreet actieplan ter bevordering van gelijke kansen. In 2008 volgt de **Cel voor Diversiteit en Gender**, die het beleid verder opvolgt en uitvoert via beleidsacties en projecten.

Dagelijkse Restokost

YENTEL GOUBERT
// BEELD: YENTEL GOUBERT

BROODJE KAAS

★ 4,5/5

Ingrediënten: kaas, ei, sla en mayonaise

Na de dood en begrafenis van het geweldig fantastische broodje american in het assortiment, is hier een waardige opvolger. Goudgele smeuge kaas op een bedje van groene sla, en een lekker fris eitje. Wat zou je nog meer willen? Wel, meer mayo! Geef mij meer van deze nectar van de goden, alsjeblieft. Wat ook een geschenk van de goden is, is dat dit het goedkoopste broodje is in het assortiment! Hiermee kan je gewoon niet verliezen. Alsook excuses voor het halve broodje op de foto, ik had het per ongeluk al half geïnhaleerd.

PRIJS: € 2,80

BROODJE GEITENKAAS MET PEREN

★ 2,5/5

Ingrediënten: geitenkaas, peren, honing, walnoten & sla

Dit broodje was als een vakantie naar Lloret de Mar. In het begin zeer aangenaam, een feestje in de maag. Maar naar het einde toe bleek het toch te zwaar te zijn om het af te maken. Ik kon echt niet meer. En net zoals de 16-jarigen in Lloret was de geitenkaas hier veel te aanwezig. Er mocht ook wat meer sla en noten op. Het begon zelfs eerder te smaken naar een vakantie in eigen land, iets te saai naar mijn smaak en ik was het snel beu.

PRIJS: € 3,25

BROODJE SEITAN CURRY

★ 3/5

Ingrediënten: traditionele currysalade, plantaardig gehakt en ananas

Dit broodje is deel van het wisselend aanbod aan groentespreads. De broodjes zijn vaak een *hit or miss*, maar deze is wel een hit. De kruidige curry smaakt goed en is niet te aanwezig, alleen mag er wel meer ananas zijn. Deze zit er namelijk amper in. Maar het broodje heeft gesmaakt, ik ben tevreden en ik kan weer verder met mijn leven.

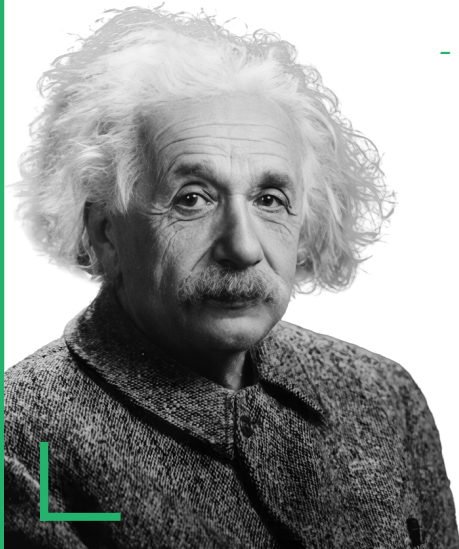

PRIJS: € 3,00

KIJK VOOR HET LAATSTE BROODJE OP SCHAMPER.BE!

*“Blind vertrouwen op
AI is voor idioten. Ware
genieën verzinnen hun
foute citaten zelf.”*

- Albert Epstein

Geloof niet alles wat AI genereert.

Apache checkt steeds zijn bronnen, omdat feiten belangrijk zijn.

Hou je van accurate informatie? Als student lees je onze onderzoeksjournalistiek voor slechts een derde van de prijs.

Word nu lid voor €35,88 en help ons dieper graven. Artificiële hallucinaties signaleren. En de rector bij de les houden.

apache.be/student

"IEDEREEN IN IRAN IS DOOD; ZE ZIJN DOOD VANBINNEN EN ZE ZIJN

LEONE MATTHEUS, ROMAN FIEREMANS, EMMA JUXON-SMITH, MADELEINE COSSEMENT & MICHÈLE O'NEILL // BEELD: YANNE DE FRENNE

Na de recente massale protesten in Iran spreken we met een Iraanse student. Hij geeft zijn kijk op de aanhoudende onrust, het tanende draagvlak van het regime en de groeiende roep om verandering.

De protesten van de voorbije maanden waren zeker niet de eerste. Heb je het gevoel dat de huidige protestgolf anders is dan de vorige?

"Het is niet wezenlijk anders, maar de schaal is dit keer wel groter. Ongeveer zestien jaar geleden was er ook een enorme protestgolf. Destijds kregen ze de bevolking weer onder controle met een list: ze gebruikten religie. Ze staken moskeeën in brand en vernielden religieuze zaken om de publieke opinie te beïnvloeden. Op dat moment was de bevolking in Iran nog enigszins religieus, en die truc werkte toen om de mensen te beheersen."

"Nu geeft de bevolking helemaal niets meer om religie. Het grote verschil is dus dat ze die religieuze trucjes niet meer kunnen gebrui-

ken om de massa te controleren. Daarnaast is de schaal waarop mensen gedood worden nu veel groter. Hoewel niemand de officiële cijfers kent, gaan er geruchten rond dat er in slechts twee dagen tijd meer dan 36.000 mensen zijn vermoord en meer dan 300.000 mensen zijn gearresteerd. Zij lopen groot gevaar. De schaal is vergelijk-

bruikt nu op grote schaal AI-video's en beelden van voorgaande jaren om te laten lijken alsof het volk hen nog steunt. In werkelijkheid is er niets. Nog geen 20.000 mensen kwamen opdagen; dat stelt niets voor. Er is geen steun meer en als er al steun is, komt dat van een kleine groep mensen die verder niets kunnen uitrichten."

"Het regime lijkt op dat van Kim Jong-un uit Noord-Korea, ze hebben wapens en ze schieten op mensen zonder enig moreel besef"

baar met vroeger, maar het verschil is dat de mensen niet meer bedreven kunnen worden. Ze begrijpen nu heel goed wie de machthebbers zijn. Ze willen simpelweg een verandering van het regime."

Is er onder de burgers überhaupt nog steun over voor het regime?

"Daarover kan ik dit zeggen: er is een specifieke datum genaamd 22 Bahman (11 februari). Dat is een ceremoniële dag voor het islamitische regime in Iran, waarop ze vieren wat zij de 'vrijheid van het volk' noemen. Elk jaar kwamen mensen dan naar buiten om hun steun te betuigen."

"Als je de beelden van jaren geleden vergelijkt met die van dit jaar, zie je dat de mensen totaal niet meer meedoen. Het regime ge-

De autoriteiten gebruiken executies en rechtszaken om mensen te intimideren. Wat voor impact heeft dit op het moreel van de demonstranten?

"Ik ben ver weg van hen. Ik huil de meeste nachten in mijn kamer om hen, ook al ken ik ze niet. Ik heb het niet met eigen ogen gezien, alleen via video's en beelden. Maar als we spreken met de mensen in Iran, zeggen ze dat ze niet eens meer kunnen nadenken of lopen. Er zit geen energie meer in hen om door te gaan met het leven. Er is geen enthousiasme, er is niets. Iedereen in Iran is dood; ze lopen alleen nog maar. Ze zijn dood vanbinnen en ze zijn erg bang."

Het regime lijkt op dat van **Kim Jong-un** uit Noord-Korea, ze hebben wapens en ze schieten op

mensen zonder enig moreel besef. En het punt is: de meesten van hen komen niet eens uit Iran. Ze zijn niet Perzisch. Velen komen uit Irak, Syrië of Libanon. Het zijn leden van verschillende terroristische groepen die nu in Iran zijn en op mijn volk schieten. De overheid gebruikt hen."

Hoe beïnvloeden de internetblokkades en de informatiecensuur de protesten?

"Ze hebben het internet volledig afgesloten om de mensen gemakkelijk te kunnen doden: niemand weet precies wat er gebeurd is. Nu zie je veel video's passeren die je moeilijk kunt uitkijken. Ze hebben veel slechte dingen gedaan, echt heel slechte dingen. Mensen die maar op straat kwamen, schoten ze neer. Ze hebben zelfs mensen in ziekenhuizen vermoord. Je gaat naar het ziekenhuis om te genezen, maar zij gaan naar het ziekenhuis om mensen te zoeken en neer te schieten. Ze maken ze af. Je stelt jezelf de vraag: "Is dit oorlog? Of zijn het maar protesten van mensen die weer vrij willen zijn?". Ze voeren internetblokkades in om zonder problemen zoveel mogelijk Iraniërs te doden. Niemand weet

"Niemand houdt van een invasie in zijn land, maar het punt is dat er geen keuze is"

STUDENT OVER PROTESTEN IN IRAN

nu het exacte aantal. Ook zijn er veel kinderen gedood. We hebben een lijst met meer dan 200 namen van alleen maar kinderen. Ze hebben het internet afgesloten om te kunnen doen wat ze willen."

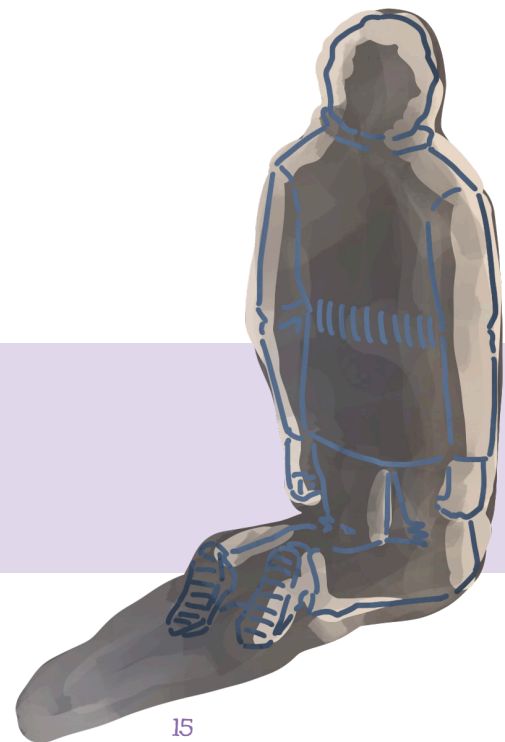
Trump heeft de voorbije maanden al meermaals de mogelijkheid van een Amerikaanse interventie besproken. Hoe kijk jij daarnaar?

"Niemand houdt van een invasie in zijn land, maar het punt is dat er geen keuze is. Ze zullen dit land niet verlaten zonder dwang. Dus, eerlijk gezegd: ja. Zelfs mensen in Iran wachten op deze situatie. Er was bijvoorbeeld een oorlog tussen Iran en Israël die ongeveer 12 dagen duurde; Israël doodde daarin het grootste deel van de leiders van de Iraanse militaire diensten. Daarnaast ook zo'n duizend burgers. Dit terwijl Iran in twee dagen tijd meer dan 30.000 burgers heeft gedood. Ik vind het niet leuk om dit te zeggen, maar ik denk dat een buitenlandse aanval ons minder zou kosten dan protesteren. Ten eerste denk ik dat ze geen steden zullen aanvallen, maar eerder militaire doelwitten. Ze hebben erg nauwkeurige wapens waarmee ze de belangrijkste delen kunnen aanvallen, niet om burgers te doden. Ik kan met zekerheid zeggen dat de mensen in Iran dit willen. Er wordt veel over gesproken: ze willen het en ze wachten erop. Van de VS, van Israël, van wie dan ook. Van iedereen die de mensen kan helpen om weer vrijheid te krijgen."

Hoe denk je dat de toekomst eruitziet?

"De mensen op straat roepen de naam van één persoon: Reza Pahlavi de zoon van de vorige koning. Hij zei dat hij geen koning meer wil zijn. Laat Iran gewoon vrij zijn. Laten we dit regime omverwerpen. En dan kunnen we beslissen wat voor land we willen: een republiek, een monarchie, de mensen moeten de kans krijgen om zelf te beslissen."

**DE STUDENT WENSTE
ANONIEM TE BLIJVEN, HET
ARTIKEL WERD BIJGEVOLG
GEANONIMISEERD**

HET NIEUWE AMERIKAANSE EXPORTPRODUCT

EEN VIJANDBEELD

"We are Charlie Kirk, we carry the flame, we fight for the gospel, we honour his name" Als mijn Instagram- of TikTokfeed meetelde voor mijn Spotify Wrapped, dan stond dit nummer met stip op één.

Maar waarom hoor ik als Belg voortdurend een lied over een doodgeschoten rechtse activist - hét symbool van de Amerikaanse cultuurstrijd. En waarom zie ik overal op Instagram zijn gezicht? Het antwoord is simpel: politiek, en dan met name de Amerikaanse, is de afgelopen jaren popcultuur geworden, ook in België. En dat heeft belangrijke gevolgen.

Scroll een paar minuten door Instagram en je krijgt het vanzelf: *chuds*, *chads* en *soyjacks* die beide kanten van het politieke spectrum belachelijk maken. Of clips over **Donald Trump**, die als een soort karikatuur van zichzelf naast het Amerikaanse volk ook mijn Instagram terroriseert. Belgische en West-Europese jongeren krijgen Amerikaanse politiek met de paplepel ingegoten.

In de 20e eeuw exporteerde Amerika Hollywood: een fantasie van glamour, optimisme en vrijheid die de hele wereld bereikte en hele generaties overtuigde van het Amerikaanse model.

In de 21e eeuw daarentegen exporteert Amerika iets anders: een culturele tweestrijd. Niet via film, maar via algoritmes. Waar Hollywood ons ooit dromen verkocht, verkopen TikTok en Instagram ons een vijandbeeld: Belgische jongeren consumeren geen Amerikaanse cultuur meer, maar Amerikaanse conflicten. We worden dagelijks overspoeld door een vloedgolf aan humor, ironie en rechtstreekse propaganda van

een strijd die niet de onze is. De Amerikaanse cultuurstrijd is van oorsprong niet onze strijd. De algoritmes hebben het ons simpelweg opgedrongen. Amerikaanse politiek draait van oudsher rond twee gescheiden politieke en morele stammen die niet samenwerken. In Europa draait politiek daarentegen (idealiter) rond samenwerking en compromis. Maar zodra Belgische jongeren en politici Amerikaanse termen als 'woke', 'based' of 'chud' overnemen, nemen ze impliciet ook de ideeën van de achterliggende cultuurstrijd over.

Een duidelijk voorbeeld is het debat rond racisme. Racisme is al eeuwenlang een probleem in België, kijk maar naar onze koloniale geschiedenis in Congo. Hoewel wij een eigen geschiedenis hebben met racisme, wordt de manier waarop wij over racisme spreken sterk beïnvloed door Amerikaanse termen, conflicten

en gebeurtenissen. Veel Belgische jongeren kennen wel de naam **George Floyd**, maar niet die van Belgische slachtoffers van politiegeweld. Het racisme zelf kwam niet via de algoritmes overgewaaid uit de VS, wel de taal en beelden die we gebruiken om erover te spreken. Zo lang onze politieke verbeelding via sociale media door Amerikaanse politiek wordt gevoed, zullen we blind blijven voor de problemen die zich hier, onder onze eigen neus, afspelen.

Politiek, en dan met name de Amerikaanse, is de afgelopen jaren popcultuur geworden

Zelf nood om je opinie te delen?

Stuur het dan door naar: maatschappij@schamper.be

FOR THE RECORD:

ALI KHAMENEI

Al meer dan 35 jaar aan de macht, dit jaar al zeker 30.000 doden op zijn naam en een echte theocraat: wie is de beruchte ayatollah Ali Khamenei?

ALI KHAMEWIE?

Ali Khamenei werd geboren in 1939 in Mashad, één van de heiligste steden voor sjiitische moslims in het noordoosten van Iran. Hij studeerde theologie en islamitisch recht in Qom, waar hij in contact kwam met ayatollah **Ruhollah Khomeini**. Khamenei was sterk politiek geëngageerd en was actief in de oppositiebeweging tegen de sjah, die toen aan de macht was. Bijgevolg speelde hij een actieve rol in de Islamitische Revolutie van 1979.

In 1981 werd hij president van Iran, een functie die hij acht jaar lang uitoefende. Na deze periode werd hij in 1989 benoemd tot ayatollah en werd hij de Opperste Leider van Iran. Om zijn rol beter te begrijpen, is het belangrijk om te weten wat een ayatollah is. Dat is een titel die uitsluitend wordt toegekend aan Sjiitische geleerden. Als Opperste Leider bekleedt Khamenei de belangrijkste functie in het land en staat hij boven de regering en andere staatsinstellingen. In deze rol behandelt hij zowel binnenlandse als buitenlandse zaken en benoemt hij belangrijke functies binnen de regering, de rechtsinstellingen en het leger.

Als gevolg van deze positie heeft hij vetorecht over beslissingen van de president en kan hij maatregelen verwerpen als die volgens hem in strijd zijn met de islam. Daarnaast bepaalt hij welke wetten worden goedgekeurd en of deze verenigbaar zijn met het geloof. Zijn macht beperkt zich niet alleen tot het politieke en wettelijke niveau, maar strekt zich ook uit tot het leger. Zo is Khamenei de opperbevelhebber van de **Iraanse Revolutionaire Garde (IRG)**, een militair elitekorps dat los staat van het Iraanse leger.

MILITAIRE MACHT

De Iraanse Revolutionaire Garde werd opgericht bij de aanvang van het ayatollahregime in 1979, met de bescherming van de revolutie en het gezag van de theocraat als hoofdtak. Later werd hun macht ook uitgebreid naar het economische veld en speelt het een grote rol binnen het Iraanse bedrijfsleven, waardoor het nauw verbonden is met de elite. De eenheid beheert bijvoorbeeld de bouw van infrastructuur, alsook grote delen van de olie-industrie. Wegens internationale sancties kregen ze zelfs toestemming om olie te exporteren, wat hen een belangrijke bron van inkomsten maakt voor het land. Ook het nucleaire programma staat onder leiding van de Garde.

Verder beschikt de IRG ook over een buitenlandse tak: de Quds Force. Deze leidt buitenlandse operaties en steunt verschillende groeperingen zoals **Hezbollah** in Libanon en **Hamas** in Palestina. Samen vallen ze onder de noemer van de 'As van Verzet'. Hun gemeenschappelijk doel: de bestrijding van Israël en Westerse invloed in het Midden-Oosten. In januari 2026 plaatste de Europese Unie de Revolutionaire Garde op de lijst van terroristische organisaties.

VERLIES AAN LEGITIMITEIT

Het Iraanse regime ondergaat veel kritiek en verloor sterk aan binnenlandse legitimiteit. Door systematische onderdrukking, het beperken van de vrijheid en het bloedig neerslaan van protesten, hopen veel Iraniërs op verandering.

REVOLUTIES IN DE AULA: EEN KLEINE GESCHIEDENIS

JOPPE FRANS, JOUMANA ABOU-ZEID, EGE TOKMAN & WHISKEY VAN IMPE

Protesten en stakingen zijn woorden die goed in de Belgische volksmond zitten. Maar het zijn niet enkel de boeren of de mannen van het spoor die graag protesteren, wij studenten zijn er even gek op! Maar voor we op straat trekken, moeten we niet best eerst onze geschiedenis kennen?

MEI '68

De moeder der studentenprotesten is mei '68. Deze periode wordt vaak aangekaart als dé vormende periode voor generaties aan studentenprotesten en bewegingen.

In Europa waren de ogen in die periode vooral gericht op Frankrijk. Er was op bepaalde momenten sprake van 'revolutionaire toestanden', met heuse veldslagen tussen studenten en ordediensten. Het protest ontstond uit opgebouwde frustraties tegen de oude garde, en dan vooral tegen autoritair president **De Gaulle**.

Leuven Vlaams was de Vlaamse invulling van die protestgolf. De protesten waren zo hevig en controversieel dat de toenmalige regering, regering-Vanden Boeynants, erover viel.

Hoe zat het echter in Gent? In maart '69 hield het Verbond van de Vlaamse Studenten (VVS), de voorloper van de huidige Vlaamse Vereniging Studenten, een congres in Gent over het moderniseren van de universiteit. Het congres was een reactie op de studentenrellen uit Frankrijk, waarmee ze de leiders van de Franse protesten uitnodigden.

Toen het bleek dat de Franse studentenleiders er niet zouden geraken, besloot de VVS om tijdens het congres een debat te voeren over het (on)nut van pornografie. Omdat er naakte beelden zouden worden getoond, werd de avond door de rector verboden.

De dag nadien verzamelden ongeveer 350 studenten zich aan "De Brug" om bij het rectoraat te gaan protesteren tegen het autoritair beleid van de universiteit. Op een bepaald moment braken de studenten binnen in het rectoraat, waardoor de politie werd gecontacteerd. Met de komst van de politie escaleerde het protest en ontstonden er rellen in Gent. Doordat de rellen op de radio werden besproken, kwamen al snel studenten over heel Vlaanderen naar het congres van VVS.

De Blandijn fungeerde hierbij als het hoofdkwartier van de studentenprotesten. Er werd actief gedebatteerd over de toekomst van de universiteit, en de bredere maatschappij. Zaken zoals studentenparticipatie kwamen hier voor de eerste keer ter sprake. De voorloper van dit studentenblad komt ook voort uit deze periode. Zo zijn de eerste redacteuren van Schamper heel duidelijk gevormd door de ideeën en debatten uit deze protesten en acties.

BLOEDBAD VAN HET TIANNANMENPLEIN

In China heerste er in 1989, zoals vandaag, de Chinese Communistische Partij (CCP). De CCP regeerde als enige partij in het land en onder het bewind van leider **Hu Yaobang** had China een decennium van liberalisering en daverende economische groei meegemaakt. Het cultureel-dominantie plan van **Mao**, dat probeerde een eigen Maoïstische ideologie om te vormen tot de hegemonie van het land, was aan het verzwakken en jonge Chinezen werden steeds meer blootgesteld aan concepten van democratie en betere levensstandaarden. Hu Yaobang vertegenwoordigde net die liberalisering van de partij. Hierdoor dwong de communistische harde kern van de partij hem ertoe ontslag te nemen in 1987 nadat hij poogde democratische hervormingen door te voeren.

Toen Hu Yaobang in 1989 stierf, steeg de protestkoorts snel. Tijdens zijn begrafenis op 22 april 1989 kwamen tienduizenden studenten samen om voor democratische en economische hervormingen te pleiten. De komende weken bleef het protestvuur branden en verspreidde het zich over heel het land. Oorspronkelijk waarschuwde de regering om de protesten stop te zetten, maar na mislukte onderhandelingen verkoos de harde kern van de partij, inclusief leider **Deng Xiaoping**, om de duizenden demonstranten harder aan te pakken.

In de laatste weken van mei kondigde de regering een staat van beleg aan. De demonstranten hadden het Tiannanmenplein in Peking ingenomen en verlieten het niet. Het leger dat al in verschillende plaatsen in de stad gestationeerd werd, probeerde toen het plein binnen te dringen maar werd geblokkeerd door solidaire burgers die op straat kwamen.

Het leger drong het plein binnen in de nacht van 3 juni 1989 en slachtte duizenden studenten af in wat bekend zou worden als de 'Tiananmen Square massacre'. De Chinese regering blijft tot op vandaag het bloedbad ontkennen en heeft nooit haar verantwoordelijkheid genomen, noch heeft ze ooit officiële cijfers bekendgemaakt. De regering heeft de protesten uit haar erkende geschiedenis gehouden. Maar de studenten zullen nooit vergeten worden.

DE ANTI-CORRUPTIE PROTESTEN IN NEPAL

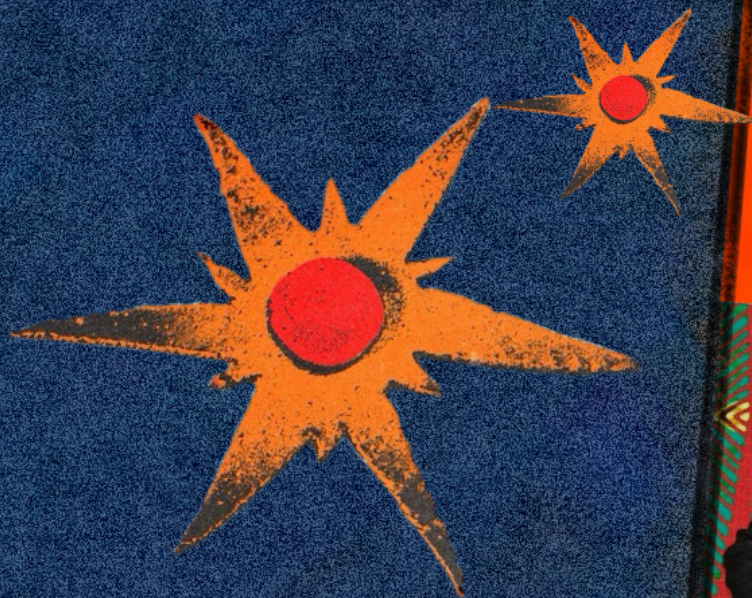
De Gen Z-protesten in Nepal in 2025 leidden tot de val van de regering binnen 48 uur. Studenten en jongeren organiseerden, zonder centrale leider of politieke ideologie, massale anti-corruptie protesten die zich snel over het hele land verspreidden.

De directe aanleiding voor deze protesten was het verbod op 26 sociale mediaplatformen op 4 september 2025. Dit zorgde voor ophef bij de jongeren die al wantrouwig tegenover de regering stonden, waardoor ze zich via sociale media gingen organiseren om massaal op straat te komen en te protesteren. Het protest begon op 8 september 2025 en was gericht tegen corruptie, censuur en de nalatigheid van de overheid.

De overheid trad hard op tegen de demonstranten, er werd gebruikgemaakt van traangas, rubberkogels en ook echte kogels. Hierbij vielen minstens 75 doden en meer dan 2000 gewonden, waarbij het jongste slachtoffer 12 jaar was. Het harde optreden kon de protesten niet stoppen en dwong meerdere ministers tot aftreden. Op 9 september 2025 trad de premier ook af, wat leidde tot de instorting van de regering. Uiteindelijk werd er een tijdelijke premier benoemd en werd er een nieuwe verkiezing aangekondigd voor maart 2026.

De protesten waren significant omdat het de dodelijkste protesten waren sinds de democratie begon in 1990 in Nepal. Dit toont hoe Gen Z omgaat met protesten en hoe zij sociale media inzet om zich te organiseren. Net zoals vorige generaties namen ook deze jongeren het heft in eigen handen om zich te verzetten tegen corruptie.

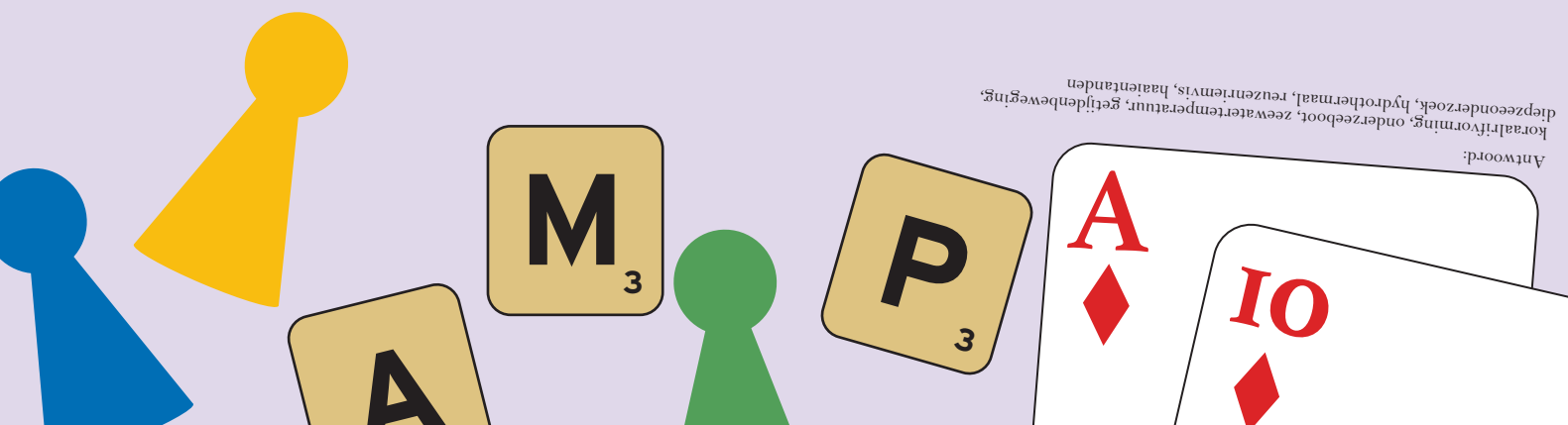

Gebruik de woorden in het bovendste raster als voor- of achtervoegsel van de woorden in het onderste kolommen.

Kan jij de acht woorden vinden? 🐡

KORAAL	HYDRO	ZEE	AAL
REUZEN	DIEP	TEMPERATUUR	VIS
ONDER	HAAIEN	VORMING	BOOT
WEGING	GETIJDEN	EN	ONDERZOEK

	RIF	
	ZEE	
	WATER	
	BE	
	ZEE	
	THERM	
	RIEM	
	TAND	

Antwoord:
koraalrivorming, onderzeeboot, zeevatertemperatuur, getijdenbeweging, diepzeeonderzoek, reuzenriemvis, haaienranden

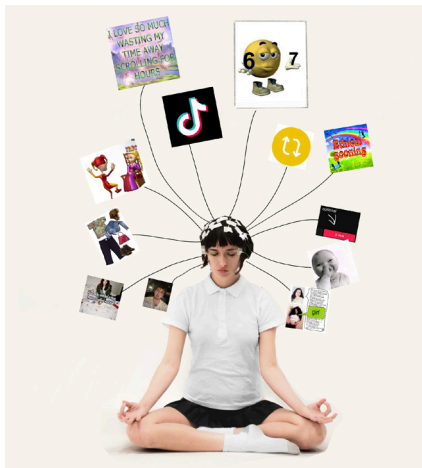
HOE FIX JE EEN TIKTOK-BREIN?

EGE TOKMAN, TUUR VAN BEVEREN, JOREN STOX & JOUMANA ABOU-ZEID// BEELD: EMMA JUXON-SMITH

Het leeuwendeel van de voorbije tien jaar hebben de meesten onder ons scrollend gependend zonder kritisch te zijn over de effecten daarvan. Dus blijft de vraag: vallen onze TikTok-hersenen nog te redden?

TikTok-brein, of zoals neuropsychiater **Theo Compennolle** het liever noemt: brokkelbrein, ontstaat door een overaanbod van korte filmpjes, biepjes en meldingen. Al deze afleidingen die vasthangen aan sociale media zorgen ervoor dat je hersenen niet meer doelgericht en ononderbroken aandacht kunnen geven. Volgens Compennolle is dit het gevolg van een onderontwikkelde prefrontale cortex. Jongeren die veel tijd spenderen op digitale afleiding kunnen hun prefrontale cortex minder goed ontwikkelen en trainen, wat leidt tot een gebrek aan aandacht.

Het internet, en dus ook *short-form content*, is een perfecte plek om je te isoleren en minder te interageren met de echte wereld. Dit zorgt ervoor dat je brein minder weerstand heeft tegen het verlies van cognitieve functies.

TO SCROLL OR NOT TO SCROLL?

Het is niet puur het feit dat we *short-form content* consumeren dat onze hersenen beïnvloedt. Het heeft ook te maken met hoe we die content consumeren. Onderzoekers in München, Peking, en Engeland onderzochten hoe ver-

als in contact blijven met je geliefden en het vergroten van je sociaal kapitaal. Je van dag op dag volledig onthouden van alle sociale media kan leiden tot een vergroot gevoel van eenzaamheid en ontevredenheid. Een mogelijke oplossing is de toevoer van dopamine die vrijkomt door het consumeren van deze

Dus als je nog eens vallende blokken ziet op een computerscherm in de aula, dan is die student niet afgeleid, hij is simpelweg zijn concentratie aan het trainen

schillende soorten digitale media-consumptie verschillende soorten hersenfuncties beïnvloeden. Doorheen de studies valt er één gelijkenis op in de resultaten. De respondenten die een halfuur short-form content kregen en daarbij vrij mochten swipen tussen de metingen (cognitieve vraagstukken zoals raadsels en geheugenspelletjes) scoorden consequent lager. Dit in vergelijking met de respondenten die tijdens de pauze niets deden of content kregen waarbij swipen niet was toegestaan.

ZELFCONTROLE: EEN OPLOSSING?

Het is dus een belangrijke nuance dat sociale media niet inherent boosdoeners zijn. Uiteindelijk zijn er ook heel wat voordelen aan het gebruik van sociale netwerken, zo-

korte video's langzaam te herbronnen naar dingen waar je geluk in vindt. Afbakenen op welke tijdstippen je jezelf toelaat sociale media te gebruiken, helpt je de negatieve mentale effecten tegengaan, zonder echt tijd te verspillen op het internet.

Iets anders wat kan helpen is Tetris spelen. Volgens verschillende onderzoeken heeft Tetris positieve effecten op jouw brein, zoals het verbeteren van cognitieve functies en betere oog-handcoördinatie. Als je dagelijks gefocust Tetris speelt, dan verbetert je aandachtsspanne. Dus als je nog eens vallende blokken ziet op een computerscherm in de aula, dan is die student niet afgeleid, hij is simpelweg zijn concentratie aan het trainen.

"MIJN BOEK IS EEN PLEIDOOI VOOR THE RIGHT MOMENT"

SAMUEL BOCKEN, TINA MORTHIER, LEONE MATTHEUS & SARA SCHELSTRAETE // BEELD: SARA SCHELSTRAETE

In zijn nieuwe boek 'Wachten, een levenshouding', pleit Dirk De Wachter om het wachten meer te omarmen in ons dagelijks leven. We spraken met Vlaanderens bekendste psychiater over bedachtzaamheid en zorgzaamheid, maar ook het belang van verbinding.

Wachten wordt vaak als iets passiefs gezien, maar in uw boek stelt u dat het juist ook heel actief kan zijn. Wat bedoelt u daarmee?

"In mijn boek pleit ik voor een houding van geduld, bedachtzaamheid, voorzichtigheid, mildheid en traagheid. Het is een pleidooi dat in deze tijd wel van pas kan komen omdat ik zie dat impulsiviteit, onvoorspelbaarheid en onbedachtzaamheid tot op het hoogste (internationale) politieke niveau deel van het bestuur zijn geworden.

Mijn boek is geen pleidooi voor procrastinatie of uitstelgedrag, het is een pleidooi voor *The right moment*. Een term waarmee **Hannah Arendt** een waakzaam wachten beschrijft waar er op het juiste moment, na overleg en twijfel, een beslissing genomen wordt waar men volledig voor gaat. Het wachten dat ik beschrijf omvat ook *Gelassenheit*, een Heideggeriaanse term die duidt op een waakzaam en attent verbonden zijn. Wachten

We zitten aan het einde van een doordrammende vooruitgangscultuur die gefocust is op efficiëntie en druk en groei

omvat dus niet dat men zich terugtrekt uit de wereld en men alles zijn beloop laat gaan. Het gaat over

samen, met een ander, beslissen wat er moet gebeuren."

"Ik vind het ook belangrijk om te vermelden dat wachten ook voor mij niet evident is. Ik ben een ongeduldige mens die het lastig heeft met wachten. Ik wil dus zeker geen goeroe-achtige positie innemen van waaruit ik jullie zal zeggen wat je hoort te doen of niet te doen. Zelf weet ik het ook niet zo goed, maar ik zal bijvoorbeeld wel vragen of het toch geen goed idee zou zijn als we af en toe eens nadenken en wachten voordat we reageren op X."

Studenten ervaren vandaag veel druk door sociale media, maar ook door zoveel andere dingen. Op welke manier kunnen studenten zo'n wachtende houding toepassen in hun dagelijkse leven?

"Ik ben geen man van *tips* en *tricks*. Ik schrijf een boek en jullie moeten maar zien wat je daarmee kunt. Mijn boeken zijn eigenlijk een beetje hetzelfde als mijn psychotherapeutisch werk. Want als ik zeg "dat moet je doen en dat moet je niet doen", dan werkt dat veel minder goed dan als mensen zelf zeggen "ik ga dat zo eens proberen". Dat werkt veel beter in psychotherapie én in de wereld."

"In mijn boeken ben ik heel kritisch over de wereld, over wat er mis-

loopt, zeker in mijn boek 'Borderline Times'. Maar ik ben ook geen cultuurpessimist, ik ben een hoopvolle mens, die ziet dat een jonge generatie, jullie en nog jonger ook, wel nadenkt en zich engageert. Dus ik ben hoopvol gestemd over de toekomst."

Veel mensen voelen zich opgejaagd door externe factoren. Hoe kan een wachtende levenshouding daar tegenop boksen?

"Dat is voor mij ook moeilijk. Ik zit in een academisch milieu waar heel hoge verwachtingen gelden. Tegenwoordig zien we een ongehoofdelijke toename in burn-outs en naast de mid-life-crisis bestaat er nu ook zoiets als de quarter-life-crisis. We maken allemaal deel uit van het systeem en kunnen elk kleine verschillen maken die het systeem

"Met wie spreek je daarover?" "Met niemand, alleen met u" antwoorden ze dan. Daarom heb ik zo'n wachtlijsten, iedereen wil met mij spreken. (lacht) Mijn boodschap is dus: spreek met elkaar. Zoals **Heidegger** zegt: "*existieren ist miteinander sein*". Dus het menselijk zijn is fundamenteel met anderen. Onze maatschappij lijkt heel erg in te zetten op het 'zelfige', het ikkige, het autonome, het vrije ik dat het op zichzelf maakt. We stellen ons leven voor als een soort van project. Dat loopt soms mis en als je dat allemaal op jezelf doet, is er niemand om je te ondersteunen. De menselijke soort bestaat echter door samen te werken. De tijger is daarin anders. Wij mensen zijn eerder zoals mieren, of bijen, *zusammen*. Stel dat ik hier buiten ga en ik kom een tijger tegen, dan word ik zeker opgegeten, maar als we met velen zijn, dan kunnen we een hek en een speer maken en kunnen we de tijger doden. Ook het wachten gebeurt samen."

zouden kunnen doen kantelen. Mijn grote frustratie is dat mijn discours enthousiast wordt onthaald, maar dat ik de kanteling in de realiteit, in de wereld nog niet zie. Aan de andere kant besef ik natuurlijk ook dat deze kleine psychiater de wereld niet eigenhandig gaat veranderen."

Volgens mij zit de waarachtigheid van de menselijke verbinding in het echte fysieke contact

"Ik draag mijn kleine steentje bij. Dan is het aan al die mensen die zelf nadenken over hun leven om te zien hoe wij, jonge mensen, naar de toekomst die wereld een beetje anders benaderen. En dan

kantelt dat wel. Daar ben ik zeker van want er kraakt iets. We zitten aan het einde van een doordrammende vooruitgangscultuur die gefocust is op efficiëntie, druk en groei. Ik ben niet tegen economische groei binnen dat systeem, maar hoe kan de levenskwaliteit en mentale rust daarin een plaats hebben? Dat is voor mij de uitdaging."

Kan een low-tech levensstijl soelaas bieden?

"Volgens mij zit de waarachtigheid van de menselijke verbinding in het echte fysieke contact. Smartphones en technologie hebben zeker hun nut, maar ik vind dat we te veel contact maken met het scherm en we ons daardoor afschermen van anderen. Waar na men naar een psychiater zoals ik komt en ik hen de vraag stel:

U heeft het over verbinding, wat denkt u over initiatieven die AI-chatbots gebruiken als ondersteuning bij mentale problemen?

"Ik ben kritisch. Want ontbreekt daar juist die verbinding? Ik denk het wel. Het kan misschien beter zijn dan niks of pseudo-therapeuten die verkeerde dingen zeggen. Misschien dat als een chatbot goed ontwikkeld wordt dat er iets voor te zeggen valt. Voor mij is het echter altijd een plan B omdat de fysieke realiteit tussen mensen voor mij essentieel is en dit zal zo blijven tot het einde der dagen."

MEDIASTORMEN

Elke week wordt wel iemand in het publiek debat of op sociale media aan de digitale schandpaal genageld. Hoe slagen de media er nu precies in om dat debat op te voeren en hoe schadelijk kan het zijn voor het slachtoffer van sociale mediahaat?

WAT IS EEN MEDIASTORM?

De voorbije maand is er veel gebeurd. Er was opnieuw veel commotie in het nieuws. Dit keer niet ver van huis. Onze eigen rector **De Sutter** kwam onder vuur te liggen na een onderzoek van Apache waaruit bleek dat ze voor haar openingscollege foute AI-quotes had gebruikt. Nadien barstte er snel een storm uit in de media, maar wat is zo'n storm? Volgens het online woordenboek 'Woordenlijst.org' is een mediastorm: "een plotselinge grote ophef in kranten, tv en radio over een bepaald onderwerp." Het gaat dan vaak over onderwerpen die shockeren en mensen met een sterk gevoel achterlaten, waardoor er al snel publiek debat over

gevoerd wordt. Een mediastorm is als term vrij neutraal en kan dus positief of negatief zijn voor personen die betrokken zijn. Zo kreeg

CANCEL CULTURE

Mediastormen zijn meestal het gevolg van een uitspraak of fout die een persoon begaan heeft. In ex-

De kracht en druk van de massa kan soms ook positieve gevolgen hebben en verandering afdwingen bij belangrijke sociale discussies

Gisele Pelicot, na een mediastorm over haar zaak, veel lofbetuigingen en online-steun. Maar het omgekeerde gebeurt ook, waarbij de betrokken persoon juist veel boosheid over zich heen kan krijgen, vaak gaat dit dan gepaard met 'cancel culture'.

treme gevallen kan de persoon in kwestie zelfs gecanceld worden. Men spreekt over de 'cancel culture' of de 'afrekencultuur' wanneer je openlijk wordt bekritiseerd of geboycot. De cancelculture wordt gezien als een probleem van deze tijd, omdat het gepaard gaat met een storm van verontwaardiging op sociale media. Zo werd de koffieketen Starbucks ooit gecanceld omdat haar werknemers geen T-shirts mochten dragen die steun voor de Black Lives Matter-beweging uitstralen. Het cancelen gebeurt dus meestal wanneer iemand racistische of ongepaste uitspraken doet, waardoor die persoon en diens uitlatingen niet meer als waardevol worden gezien en een massabeweging ontstaat tegen de gecancelde persoon. Als het gaat om een bekend iemand, gebeurt het zelfs dat zijn of haar werkgevers onder druk gezet kunnen worden om de samenwerking met hen te beëindigen, wat het imago van de betrokken persoon zwaar kan schaden.

GEVOLGEN

Een mediastorm kan ferme gevolgen hebben voor personen die erin meegetrokken worden, zeker als dit gepaard gaat met een boycot zoals vaak het geval is bij cancel culture. De publieke aandacht en vaak publieke *shaming* die dan volgt kan mentaal zwaar doorwegen. De gecancelde persoon kan online te maken krijgen met intimidatie, aan de hand van negatieve reacties of zelfs haatberichten. In de zwaarste gevallen wordt ook online persoonlijke informatie verspreid, zoals een huisadres. Naast de psychologische gevolgen, lijden slachtoffers vaak ook aan reputatieverlies en kan dit het einde van hun carrière betekenen, wat dan ook leidt tot financieel verlies.

Om het voorbeeld van De Sutter er weer bij te nemen, heeft haar reputatie schade geleid tot haar beslissing om een eredoctoraat in Amsterdam niet persoonlijk te accepteren. Het blijft een morele discussie of die gevolgen terecht zijn of niet. De verontwaardiging is vaak groot en wordt gedeeld door een publiek, wat een groepsgevoel creëert. De kracht en druk van de massa kan soms ook positieve gevolgen hebben en verandering afdwingen bij belangrijke sociale discussies.

COMPASSION FATIGUE

Mediastormen maken een deel uit van het bredere mediadiet dat we elke dag consumeren. Ze vormen één element van een eindeloze hoop informatie en (slecht) nieuws

dat we via sociale media, traditionele nieuwsorganisaties, of waar je je ook informeert, binnenkrijgen. Maar geven we evenveel om al die feiten? Zijn we even geëngageerd in alle slechte nieuwsfeiten die we te zien krijgen? Moeten we ons schuldig voelen als we toch niet meedoen aan de zoveelste boycot? Het is onmogelijk om steeds over alles up-to-date te blijven, en dat gaat ook niet. Er zijn grenzen aan ons medeleven. Volgens academicus **Susan Moeller** aan de Universiteit van Maryland in de VS is dat een gevolg van "compassiemoeheid", of "*compassion fatigue*". In haar boek over het fenomeen legt ze uit hoe de media razendsnel van trauma naar trauma springen, waardoor een hele hoop slecht nieuws in de media vergroot wordt tot één wazig boeltje van verdorvenheid, wat zou voor de consument dat moeilijk te bevatten valt. We geraken, volgens Moeller, op die manier verdoofd aan onder andere mediastormen. Ze zouden te vaak gebeuren om dan steeds weer evenveel aandacht in te kunnen investeren, wat we ook niet gezond zouden aankunnen, zelfs als we dat wilden. Die compassiemoeheid is oorspronkelijk een term uit de medische of psychologische wereld. Ze staat voor een psychische conditie van mentale uitputting die door

gezondheidsmedewerkers ervaren wordt doordat ze elke dag menselijk lijden moeten meemaken. Maar hoewel die oorspronkelijke definitie zich beperkte tot mensen binnen de "caring sectors" zijn er academici zoals **Charles Figley** aan de Tulane Universiteit die beargumenteren dat iedereen kwetsbaar is tegenover compassiemoeheid, een fenomeen dat Figley als een soort traumatische gebeurtenis opvat. Hij beweert dat onze moderne 24/7 nieuwscyclus mensen hier tegen gevoeliger maakt. De symptomen zijn dan volgens Figley een soort emotionele verlamming, een gevoelloosheid omwille van een overlading aan slecht of traumatisch nieuws.

Mediastormen maken een deel uit van
het bredere mediadiet dat we elk,
apart, elke dag, consumeren

UGent en KU Leuven testen natuurgebaseerde therapieën voor mentale gezondheid

SAMUEL BOCKEN & LEONE MATTHEUS // BEELD: ROUTES2GROW

In een samenwerkingsproject tussen de UGent en de KU Leuven probeert men te onderzoeken op welke manier natuurgebaseerde interventies gebruikt kunnen worden in de behandeling van mentale problemen. Wij spraken met Nathalie Michels, onderzoeker aan de UGent.

Hoe zijn jullie op het idee gekomen om met natuurgebaseerde interventies mentale problemen aan te pakken en wat houden die juist in?

"Het idee is langs twee kanten gekomen. Enerzijds vanuit onderzoek dat ik reeds uitgevoerd heb naar de invloed van verschillende levensstijlen en blootstellingsfactoren als predictor in het verouderingsproces. Wat daaruit voortkwam, was dat de hoeveelheid groen/natuur in de omgeving waarin iemand leeft een belangrijke voorspeller is van biologische veroudering bij jongeren. Anderzijds is er de laatste jaren veel aandacht geweest voor het feit dat natuur een positief effect heeft op de mentale gezondheid."

"Daarom willen we nu onderzoeken wat de beste manier is om natuurelementen aan te brengen in de behandeling van mentale problemen. Zo'n outdoorthapie wordt trouwens ook al uitgetoetst in gevangenissen, rusthuizen en ziekenhuizen. Door het bijvoorbeeld mogelijk te maken om buiten in een tuin te gaan zitten in de plaats van een wachtkamer. De wetenschappelijke evidentie is er om te zeggen dat het vertoeven in de natuur onze aandacht kan herstellen. In tegenstelling tot de stedelijke omgeving met heel veel drukke signalen, zien we dat er met natuur een stressreductie bewerkstelligd kan worden."

Hoe ziet jullie programma er precies uit?

"Het programma bedraagt zestien dagen en bestaat uit drie delen: een eerste deel in België, een tweede deel in Spanje en een laatste deel opnieuw in België. De interventies zullen in groepsverband gegeven worden en er zullen drie begeleiders ter plekke aanwezig zijn waarvan zeker twee klinisch geschoold zijn als psycholoog of orthopedagoog. Dit betekent echter niet dat er geen tijd kan zijn voor een-op-een gesprekken natuurlijk. In het project willen we de jongeren zowel passief (boswandelingen, mindfulness) als actief (meehelpen in natuurbehoud) met de natuur laten interageren."

De examens zijn net achter de rug. Voor de meeste studenten is dit een periode vol stress en angst. Welke natuurgebaseerde interventies zou een student kunnen toepassen om hier wat aan te doen?

"Op basis van onderzoek raadt men aan om elke week minstens twee uur de natuur in te trekken. Dit kan je al bereiken door bijvoorbeeld een groenere weg te nemen als je naar de les gaat. Een andere manier is door de natuur naar binnen te brengen wanneer je aan het studeren bent, door natuurgeluiden af te spelen zoals water, wind of vogels die fluiten, maar nog eenvoudiger is om plantjes binnen te zetten. Dit dient niet als vervanging, maar eerder als een toevoeging indien het even niet mogelijk is om naar buiten te gaan. Daarnaast is een natuurwandeling ideaal tijdens de blok, omdat je dan in beweging bent, de positieve gevolgen van het in de natuur zijn ervaart en dat je potentieel sociaal contact aangaat door samen met vrienden te gaan wandelen."

"De hoeveelheid groen in de omgeving waarin iemand leeft, is een belangrijke voorspeller van biologische veroudering bij jongeren" - Nathalie Michels

In Mensentaal:

HET MODERNE HISTORICITEITSREGIME

TINA MORTHIER
BEELD : NETTE DE SCHRIJVER

???

Heb jij ook het gevoel dat je aan het racen bent tegen de klok en dat de klok aan de winnende hand is? Dat ligt niet aan jou, maar wel aan ons moderne tijdsregime.

Je kent ze wel, die tijdlijnen uit de lessen geschiedenis op de middelbare school. Zo'n tijdlijn stelt tijd en geschiedenis voor als een onomkeerbaar en lineair proces, van het Romeinse Rijk over de 'duistere' middeleeuwen tot onze moderne tijd. Maar wist je dat sommige van die middeleeuwers zelf dachten dat ze nog in het *Roma aeterna* leefden? Het concept 'anachronisme' was hen vreemd. Deze vaststelling deed historici beseffen dat zelfs zo'n basaal concept als 'tijd' niet vaststaand is. Integendeel, 'tijd' wordt door mensen uitgevonden.

DE GESCHIEDENIS VERTIJD-LIJKT

Wanneer is ons moderne, westerse tijdsbesef dan ontstaan? Volgens geschiedfilosoof **Reinhard Koselleck** gebeurde dat in de zogenaamde zadeltijd, tussen 1750 en 1850. Hij ziet tijd als spanning tussen de ervaringsruimte en de verwachtingshorizon. Dat eerste duidt op de som van ervaringen die een groep overhoudt aan het verleden. De verwachtingshorizon omvat het totaal aan verwachtingen over de toekomst die een groep erop nahoudt. Tot de achttiende eeuw vielen deze twee vrijwel samen, aldus Koselleck. De seizoenen regelden het plattelandleven, regulaties van

ambachten bepaalden het stedelijke bestaan. Zo bleef het leven voorspelbaar genoeg dat de toekomst niets nieuws kon brengen. Ons moderne tijdsbesef kwam tot stand toen onze ervaringsruimte en verwachtingshorizon zich steeds verder van elkaar verwijderden.

Alle aspecten van ons leven lijken steeds sneller te veranderen

HET MODERNE TIJDSREGIME: SNELLER, SNELLER, SNELLER!

In die lijn ziet **François Hartog** rond 1789 een nieuw historiciteitsregime opkomen. Een historiciteitsregime is de manier waarop

een cultuur omgaat met tijd en de temporele dimensies van verleden, heden en toekomst. Daar waar het verleden voor die symbolische datum de leermeester des levens was, privilegeert het moderne historiciteitsregime de toekomst. Het is aan dit historiciteitsregime dat we onze gejaagde maatschappij grotendeels te danken hebben. Zo onderscheidt **Aleida Assmann** vijf kenmerken van dat regime: tijd die als een constante breuk wordt ervaren en de idee van *creative destruction* zijn er twee van. Ook de culturele aandacht voor het verleden, als een tijd die fundamenteel anders is dan de onze, is pas ontstaan in de moderne tijd. Door de verschillen met het verleden aan te stippen, maken we namelijk tegelijk ook duidelijk dat de toekomst maakbaar is. Daaraan verbonden is de idee dat de mens steeds opnieuw kan beginnen. Het laatste kenmerk van een maatschappelijke versnelling, waarin alle aspecten van ons leven steeds sneller lijken te veranderen. Het heden krimpt als het ware voor onze neus. En als de wereld steeds sneller verandert, en die wereld gericht is op de toekomst, dan moeten wij wel mee, toch?

DE TERUGKEER NAAR TASTBARE MEDIA

Scrollen op TikTok en andere platformen is voor velen een dagelijkse routine geworden. Content volgt elkaar eendeloos op en onze aandacht wordt voortdurend opgeëist. Toch tekent zich de laatste jaren een opvallende tegenbeweging af.

DE TERUGKEER NAAR FYSIEKE MEDIA

Tijdens de overgang naar het nieuwe jaar werd op sociale media een duidelijke trend zichtbaar die in het teken stond van een terugkeer naar fysieke media. Vinylplaten, analoge camera's, boeken en magazines winnen opnieuw aan populariteit. In een tijdperk dat volledig wordt gedomineerd door de smartphone rijst de vraag: waarom grijpen we terug naar verouderde media? Opmerkelijk is dat deze hernieuwde interesse vooral zichtbaar is bij een generatie die volledig is opgegroeid in een digitale omgeving. Juist zij lijken op zoek naar tastbare, afgebakende en bewustere ervaringen. De aantrekkingskracht ligt niet in het verleden zelf, maar in het idee ervan: een langzamer, minder gemedieerd leven. Het betreft geen persoonlijke nostalgie, maar een geconstrueerde nostalgische geste naar een tijdperk dat zij zelf nooit hebben meegemaakt.

Hoewel de trend rond fysieke media recent sterker zichtbaar werd, is ze niet nieuw. Al tegen het einde van de jaren 2010 ontstond er onder jongeren een bredere hernieuwde interesse in fysieke dragers. Analoge camera's, vinylplaten en cassettebandjes blijven ook vandaag opvallend populair, juist omdat zij een gevoel van au-

thenticiteit en betrokkenheid bieden dat in digitale media steeds vaker ontbreekt. Hun traagheid, materialiteit en beperkte capaciteit, ooit gezien als tekortkomingen, krijgen opnieuw betekenis in een cultuur die wordt gekenmerkt door overvloed, snelheid en perfectie. Zo is ook het luisteren naar muziek in vinylclubs en luisterbars de afgelopen jaren onder andere erg populair geworden. De onmogelijkheid om muziek door te spoelen of te shufflen dwingt de luisteraar tot een aandachtigere beluistering.

Media-theoreticus **Jussi Parikka** beschrijft dergelijke heroplevingen van oude media aan de hand van het concept zombie-media. Dit zijn media die noch volledig dood, noch volledig levend zijn, maar blijven circuleren als herinnering, esthetiek en cultureel residu. Ook **Friedrich Kittler** biedt een relevant perspectief met zijn bekende uitspraak "media determine our situation". Volgens Kittler bepalen de gebruikte media en technieken hoe we waarnemen, registreren en herinneren. De keuze voor een medium is dus nooit neutraal. Door opnieuw te kiezen voor fysieke media verandert niet alleen de vorm, maar ook de ervaring van tijd, aandacht en geheugen.

DIGITALE DETOX IN DE PRAKTIJK

Om in de praktijk na te gaan hoe gemakzuchtig en onbewust we tegenwoordig media consumeren, besluit ik de eerste werkweek van het nieuwe semester digitaal te detoxen. Ik reduceer de capaciteiten van mijn gsm tot die van een Nokia-baksteen, en vorm mijn laptop om tot een vaste computer die enkel mijn schoolwerk aankan. Ter voorbereiding voor de week passeer ik vlug voorbij de bibliotheek om te stockeren op cd's en boeken, net als in de goeie oude tijden.

HET BETREFT GEEN PERSOONLIJKE NOSTALGIE, MAAR
EEN GECONSTRUEERDE NOSTALGISCHE GESTE NAAR EEN
TIJDPERK DAT ZIJ ZELF NOOIT HEBBEN MEEGEMAAKT

TUUR VAN BEVEREN & SIRI VAN DE VELDE // BEELD: LEONE MATTHEUS & YANNE DE FRENNE

Mijn wekkerradio heeft blijkbaar ook moeite met opstaan maandagmorgen, aangezien hij niet afgaat. Na mij grandioos te verslapen, grabbel ik mijn gerief bijeen en vertrek ik richting mijn eerste les. Op de trein probeer ik een van mijn nieuwe cd's af te spelen op mijn discman, maar het kabaal van het toestel overheerst de muziek. Ik laat het maar beter bij een boek lezen in stilte.

Naarmate de dagen voorbijgaan, merk ik dat de afkickverschijnselen opkomen. Ik betrap mezelf op doelloos naar mijn gsm te grijpen wanneer ik alleen met mijn gedachten vastzit. De confrontatie is het ergst bij het middagmaal wanneer YouTuber **Tom Scott** mij niet kan vergezellen. Doorheen de dagen besef ik juist hoe vanzelfsprekend het internet is geworden, en niet louter als tijdverdrijf. Tijdens een wandeling met mijn hond begint het plots water te gieten – had ik maar de buienradar kunnen raadplegen. Ook moet ik leren om te gaan met mijn paranoia, doordat ik niet herhaaldelijk kan controleren of ik wel richting de juiste aula aan het gaan ben. Dit digitale medium is zo veelomvattend dat ik er niet eens bij stilsta dat ik het gebruik.

Om de gewonnen tijd te vullen merk ik dat ik veel aandachtiger naar mijn nieuwe albums kan luisteren, en niet de nood voel om tegelijkertijd met iets anders bezig te zijn. Ik heb hier wel op gevloekt toen ik met een liedje in mijn hoofd zat van een album dat de bibliotheek niet bezit. Die blijven constant op *loop* spelen in mijn gedachten tot ik naar een album kon luisteren op mijn cd-speler. Door de magere keuze aan dvd's die ik nog heb liggen, word ik geforceerd te kijken naar oude tekenfilms die volledig uit mijn gedachten ontsnapt waren tot nu. Dat gevoel van nostalgie komt ook op wanneer ik voor het eerst in lange tijd mijn 3DS open klik alsof het een verborgen schatkist is. Mijn verrijkende ervaring, na het herontdekken van mijn eiland op Tomodachi Life, is hoe ik de avonden kon gebruiken om van de dag te bekomen in plaats van ze tot de nok toe te vullen met overstimulerende mediavormen.

In die zin zijn fysieke media niet louter retro-objecten of esthetische trends. Ze functioneren als kritische media die de vanzelfsprekendheid van digitalisering bevragen. Ze bieden ruimte voor experimenteren, creativiteit en vertraging, en herinneren ons eraan dat media niet enkel efficiënt

of nieuw hoeven te zijn om betekenisvol te blijven. De terugkeer naar het tastbare is daarmee geen vlucht naar het verleden, maar een reflectie op het heden.

ZUID-AFRIKAANSE DICHTER EN AUTEUR JOLYN PHILLIPS OVER HAAR SCHRIJVERSCHAP

LEONE MATTHEUS

Jolyn Phillips was afgelopen semester kortstondig verbonden aan het Gents Centrum voor het Afrikaans en de Studie van Zuid-Afrika als *research fellow*, na haar functie als tweede leerstoelbekleder Zuid-Afrika: talen, literaturen, cultuur en maatschappij aan de UGent. In deze rol gaf ze gastcolleges aan zowel master- als bachelorstudenten.

Wie was jouw grootste inspiratiebron om te beginnen met schrijven en performen?

"Eigenlijk was het nooit mijn plan om schrijver te worden. In mijn derde jaar op de universiteit werd er een klas creatief schrijven aangeboden waarvoor je auditie moest doen. Ik stuurde wat 'stomme gedichtjes' uit mijn middelbare schooltijd in en werd aangenomen, waarschijnlijk omdat ik al in het departement werkte, maar het veranderde alles. Mijn docent introduceerde me in de wereld van de literatuur. Later, in mijn masterjaar, leerde ik van de bekende **Antjie Krog** de techniek van de pantoen. Zij drukte me op het hart: 'Je moet de werken van je eigen taal goed kennen.' Sindsdien ben ik diep geïnspireerd door

de zwarte Afrikaanse schrijvers uit de jaren 30 en hun strijd voor vrijheid."

Waar werk je momenteel aan?

"Ik ben bezig met een manuscript dat draait om het concept 'X-ray'. Het gaat over mijn ervaringen met een rugoperatie, over ziekenhuizen en de beelden die daar van je lichaam worden gemaakt. Ik probeer die medische beelden op een artistieke manier te gebruiken om betekenis te geven aan pijn, lichamelijkeheid en vrouwelijkheid. Daarnaast schrijf ik over de relatie met mijn moeder, die blind is. Als je moeder blind is, leer je op een andere manier naar de wereld te kijken. Ik onderzoek hoe ik concepten als blindheid en dementie kan omzetten in kunst."

Heb je een specifiek schrijfritueel om tot die inspiratie te komen?

"Mensen lachen me vaak uit, maar voor mij is slaap essentieel. Ik geloof niet in de "gekwelde kunstenaar" die zichzelf te gronde richt. Om te kunnen creëren, moet je gezond eten, bewegen en je mentale gezondheid bewaken. Ik probeer om tien uur te gaan slapen en om zes uur op te staan om te schrijven. Kunstenaars zijn gevoelige mensen; je moet leren om goed voor jezelf te zorgen."

Omdat een mens bestaat uit een ziel én een plek op deze aarde, is het simpelweg onmogelijk om niet politiek te zijn

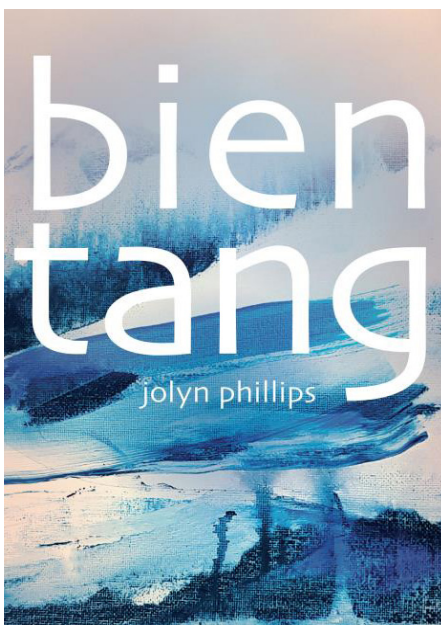
Is je werk puur autobiografisch?

"In het begin wel, maar naarmate je beter wordt in je ambacht, verander je je eigen leven in een object. Ik zie het autobiografische als de klei, maar het gedicht is het uiteindelijke beeldhouwwerk."

"Ik vertrouw geen enkel woord zomaar; ik ga altijd op zoek naar de etymologie, de ware herkomst. E.M. Forster zei ooit: 'Als je over een appel schrijft, moet je de hele geschiedenis ervan kennen.' Zo ben ik ook: ik doe onderzoek naar elk concept waar ik over schrijf."

Beschouw je jezelf tot slot als een politiek auteur?

"Alles is politiek als het over een 'plek' gaat. Maar ik schrijf ook over de ziel en over wat het betekent om mens te zijn. Omdat een mens bestaat uit een ziel én een plek op deze aarde, is het simpelweg onmogelijk om niet politiek te zijn."

Kortverhaal: 'Guillaume'

WOUT LANDUYT // BEELD: YANNE DE FRÉNNÉ

Guillaume wist ook wel dat het niet normaal was dat het hem weinig kon schelen toen hij z'n vriendin betrapte op het zuigen van een ander in de Charlatan. Hij was ondertussen goed geworden in het nadoen van emoties, die avond koos hij ervoor om dat niet te doen.

Hij gunde haar geen vals verdriet. Ze had hem bedrogen en dus zijn zelfwaarde ondermijnd, dat wist hij wel, maar voelde hij niet. Z'n vriendin was woest: "Als dá u al niets doet, dan zegt da heel veel over hoe graag gij mij eigenlijk maar ziet", snikte ze, haar gezicht begraven in haar handen. Snakkend en happend tussen haar tranen en snot door. Ze besloot zelf de relatie te beëindigen: "fucking sadist".

Hij kon een unicum genoemd worden, een tweeëntwintigjarige die nog nooit gehuild had. Toen hij dierlijk uit de baarmoederhals geperst werd en door twee blauwe nylonhandschoenen aan z'n hoofdje naar buiten getrokken werd, vreesden de omstaanders het ergste want er werd geen kreetje geslaakt. Maar hij was gezond, stelden de verlossers z'n moeder gerust. Al een geluk dat die vrouw quasi uiteenspatte van de morfine en het hele gebeuren als een gelobotomiseerde meemaakte. Guillaumes vader, die er wat ongemakkelijk op stond te kijken en wanhopig zocht naar het nut van een vader in dit soort situaties, had evenmin een reactie.

Ondanks het feit dat Guillaume als peuter de rust zelve bleek te zijn, was z'n moeder wel wat pissig over al die verloren uren en centen aan opvoedboeken. Z'n ouders hadden zich voorbereid op een maandenlange overlevingsmodus waarin het boeieke half West-Vlaanderen bij elkaar zou gaan schreien omdat z'n pamber lag te verzuipen in het schijt. Jarenlang getier van een spartelend wezen dat z'n papje begeert. Ze waren er nochtans klaar voor, een koppel zou alles gaan proberen om hun falend huwelijk te redden. Die angsten bleken achteraf gezien voor niets nodig geweest te zijn, Guillaume jankte geen moment. 't Was fraai. Twee jaar later stapt z'n moeder met hem in haar armen het bureau van de huisarts binnen. Ze had hem per ongeluk laten vallen tijdens het maken van een Insta-boomerang en het gaf geen kik. Is 't misschien een sociopaat of heeft het geen traanklieren? "Nee en jawel", zei dokter Vonk. Z'n moeder was radeloos, niets kreeg zij van haar zoon. Een mens zou allicht tikken gaan uitdelen om er iets uit te krijgen.

Nu hij 22 was, had hij op zich wel een notie van geluk en verdriet, maar dat was vooral nadoen en reageren zoals het ons betaamt. Het was niet per se het huilen of lachen dat hij miste, het was vooral z'n gebrek aan emoties. Dat hij er nu ook z'n lief door verloren was, stoorde hem. Ook al was liefde voor hem slechts een gerucht, hij mocht haar op zich wel. Hij zou het heft in eigen handen nemen, hij zou janken. Hij zou voelen, hoe dan ook...

Benieuwd hoe dit verhaal eindigt? Ga dan naar schamper.ugent.be om het volledige verhaal te lezen. Er komt nog een meeuw die de ingewanden van een kat opeet! Heb je zelf ook een kortverhaal dat eruit moet? Mail het ons! Naar: sarah.vancrombruggen@schamper.be

IN GESPREK MET GUSO: "WIJ ZIJN EEN

Het GUSO viert dit semester zijn 20ste verjaardag. Maar wat en wie zijn het GUSO eigenlijk? Tjenne Cornil en Anastasia De Roos omschrijven het muzikaal studentenleven.

Jullie zijn een studentenorkest. Wat houdt dat eigenlijk in?

T: "Wij zijn een orkest door en voor studenten. Dus het zijn studenten die spelen en die organiseren. Dat houden we ook altijd zo. De enige die niet student is, is onze dirigent. Die is natuurlijk wel een beetje ouder."

Voor en door studenten, betekent dat dan dat iedereen zomaar mag meedoen?

A: "Er zijn wel audities. Alleen studenten aan de UGent, het conservatorium of hogeschool mogen meedoen; Dan is het ook een beetje afhankelijk van de nood van wie wij nodig hebben voor de bezetting. Maar als je auditie doet en we vinden dat je goed genoeg kan spelen - we spelen immers ook wel moeilijke stukken - dan mag je eigenlijk gewoon meedoen."

Hoe zijn die audities dan?

A: "Dat was echt eng. Toen ik zelf naar het GUSO wou en ik zag het woord auditie dacht ik, oh nee. Je komt stukken die je hebt voorbereid voor een jury spelen. Eens je daar staat, vond ik het eigenlijk niet meer zo eng. De jury zijn uiteindelijk ook gewoon studenten, namelijk de sectieleiders van ons orkest."

T: "Inderdaad. Op zich, die audities vallen wel mee. Maar dat is wel eng

inderdaad. Er zijn veel mensen die twifelen of schrik hebben omdat men auditie moet doen, maar eigenlijk is dat niet nodig."

Worden er dan vaak mensen afgewezen?

T: "Soms gebeurt dat. Maar dat gebeurt vaker ook gewoon omdat we niet genoeg plaats hebben. Soms zijn er bijvoorbeeld vier klarinetten. Maar we hebben er maar één nodig. Ze zijn misschien alle vier wel goed. Maar dan moeten we wel zeggen: "sorry, misschien volgend semester."

Kun je ook uit de groep gezet worden, stel dat je echt heel slecht bent geworden?

T: (lacht) "Nee, nee, een keer dat je in het GUSO zit, blijf je in het GUSO. Een keer GUSO, altijd GUSO."

Er zijn veel mensen die twifelen of schrik hebben omdat men auditie moet doen, maar eigenlijk is dat niet nodig

A: "Dat is wel de regel. Eens dat je door de audities bent, dan mag je altijd blijven."

Zijn jullie op zoek naar meer leden?

T: "Ja, eigenlijk wel. We hebben nog plaatsen vrij voor hoorns, violen en de hobo. Als er dus mensen geïnteresseerd zouden zijn, mogen zij ons altijd via sociale media of mail sturen. Bovendien is ons jubileum nu, dus het gaat echt wel een leuk semester worden."

A: "En je gaat sowieso ook iemand vinden waarmee je gaat klikken. Er zijn veel verschillende mensen in GUSO. Er is naar mijn mening voor iedereen wel iemand."

Jullie gaan ook op reis in het tweede semester. Is dat dan puur voor het plezier? Of zijn jullie dan ook nog veel met de muziek bezig?

A: "Dat is echt van ochtend tot avond repeteren. Tussendoor doen we af en toe wel eens een leuke activiteit. Dat is echt een vermoeiende maar wel een super toffe week."

ORKEST DOOR EN VOOR STUDENTEN."

ELLA PAUWELS & MICHÈLE O'NEILL // BEELD: NIC VERMEULEN (LINKS) & HILDE CHRISTIAENS (RECHTS)

T: "GUSO is eigenlijk veel meer dan een orkest. Op het eerste zicht zou je denken: "ah ja, ik speel een instrument of ik heb in het middelbaar een instrument gespeeld." Misschien is het daarom leuker om in het orkest te komen. Maar daarnaast eigenlijk... ik zit liever in het orkest voor de mensen. Dan pas voor de muziek, wat natuurlijk ook heel fijn is."

Je hoort dat wel vaak bij de stereotiepe vereniging: "Je maakt vrienden voor het leven."

A: "Ja. Zeker zo. Je ziet elkaar elke week."

T: "Je hebt ook een gedeelde interesse. Iedereen houdt van muziek, dus dat is al direct zo'n klik die je maakt. Er is dan al een veel grotere kans dat je goed gaat matchen. En het ding is ook in het GUSO: iedereen is gelijk zichzelf. Misschien zegt elke vereniging dat. Maar ik vind wel dat dat bij ons echt is. Iedereen kan zichzelf zijn, zonder schrik te hoeven hebben. Niemand gaat je beoordelen of je bekritiseren. Zo bloeit iedereen open. En dat hoor je ook wel in de muziek, dat iedereen graag samen speelt."

Jullie trekken ook wel veel publiek.

A: "Ja. Vorig semester was de Bijloke volledig uitverkocht."

T: "De kerk bijna ook. Er zijn ook zoveel studenten die blijven terugkomen."

Werken jullie soms samen met andere artiesten?

T: "Soms doen we dat wel. We hebben bijvoorbeeld al eens gewerkt met de VRT Big Band, dat is eigenlijk een jazzband. Toen hebben we een productie met hen samen gedaan."

"Dit semester spelen we met een bekende piano solist. We hebben de winnaar van de Koningin Elisabethwedstrijd kunnen strikken om met ons te spelen. Dat is wel cool. In de klassieke muziek is dat wel een grote naam. Dat is zot dat die met ons wil spelen."

Is het eigenlijk stressvol? Als jullie daar zo moeten spelen onder een publiek?

T: "Ja, ik vind dat wel. Ik vind dat echt heel stressvol. Je ouders en al je vrienden komen kijken, dan moet het wel een beetje goed zijn."

A: "Voor sommige instrumenten is dat misschien minder stressvol dan anderen denk ik. Als viool zit je daar tussen zoveel andere violen. Een fout gaat dus niet hard opvallen. Maar voor blazers is dat wel anders: als zij een solo hebben, hoor je dat wel als ze fout spelen. Dus dat kan wel stresserend zijn volgens mij."

20 jaar GUSO is toch wel speciaal, kunnen jullie uitleggen wat jullie daar specifiek voor hebben gedaan?

A: "Wij hebben dit jaar al een openingsreceptie gedaan voor alle leden en oud-leden om het GUSO te vieren. Dit semester organiseren we ook een galabal."

T: "We spelen ook een derde extra concert in het concertgebouw van Brugge. Wij spelen daar bijna nooit omdat dat zo'n goede zaal is, dus wij zijn heel blij dat we daar mogen spelen in samenwerking met UNU-CRIS. Bovendien spelen we ook eens een keer samen met die mega bekende solist **Nikola**

Meeuwssen, dus dat is echt een kers op de taart voor ons jubileum."

Staat jullie volgende concert ook al gepland?

T: "Ja, de data liggen al vast. Dat is 24 en 27 april en 4 mei. We proberen onze concerten altijd voor de examens te plannen zodat iedereen op tijd kan beginnen met studeren."

DE HYPE ROND DE STREEPJESSJAAL IN GENT

De laatste tijd kan je de straten van Gent niet meer op zonder opeens een zwart-wit patroon in je ooghoek te zien opdoemen. De gestreepte sjaals nemen het volledige modelandschap over, of je nu in de Blandijn of in Ledeganck begeeft.

STREEPJES DOORHEEN DE JAREN

Vandaag de dag zien we trends sneller en sneller komen en gaan. Wat vroeger jarenlang een trend was, wordt nu al na een tweetal seizoenen afgeschreven, en modecycli van dertig jaar worden nu zelfs gereduceerd tot vijftien jaar volgens **l'Officiel Baltic**. Deze tendens is een directe reflectie van onze vluchtige consumptie-maatschappij die fenomenen als fast fashion en microtrends in de hand werken. Dit zijn trends van een heel korte duur, en dus een

dig teruggebracht wordt en misschien ook wel 'microtrendy' is.

Horizontale strepen dateren al uit de 19e eeuw toen men de *mari-nière* - het befaamde streepjes-T-shirt - introduceerde in de Franse marine. Daarna werd dit opgepikt door de modewereld en toen **Coco Chanel** het op de catwalk bracht, was het niet meer weg te slaan uit het straatbeeld. Ook zij maakte deel uit van de Franse modewereld en zorgde voor een ware revolutie in de vrouwelijke mode in het begin van de 20e eeuw.

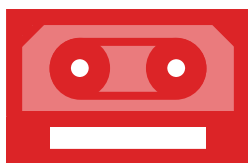
De combinatie van trends en streepjes heeft zich geculmineerd tot de streepjessjaal, die - als men er op let - sinds kort overal te zien is in Gent. Een puur wetenschappelijk onderzoek is moeilijk te voeren, maar de trend ontstond wellicht in alternatievere kringen en is nu mainstream aan het worden. De streepjessjaal is net zoals veel modetrends vooral aanwezig in de stad en het valt ook op dat het vooral jonge vrouwen zijn die de sjaal dragen. Aangezien de streepjessjaal geen nieuw concept is, startte de trend waarschijnlijk als het herdragen van de kledij van ouders. Nu is die echter ook te vinden in winkels zoals Veritas en Essentiel Antwerp - voor maar liefst 145 euro - waardoor er een stijging in zichtbaarheid ontstaat. Het zal waarschijnlijk niet lang meer duren voordat ook de Zara en H&M afstappen van hun *quiet luxury* tendensen om mee te gaan met de trend. Streepjes zijn alleszins al te vinden in hun etalages en wanneer de sjaal daar verschijnt zal de trendcyclus voldaan zijn.

De streepjessjaal is niet zomaar een accessoire, het bevat geschiedenis en verschillende connotaties waarvan enkele in dit artikel werden blootgelegd. Nu resteert ons enkel de vraag: "to wear or not to wear?" Wil ik deel zijn van een consumptiestroming, of start ik de volgende trend door te dragen wat ik wil?

rechtstreeks gevolg van die kortere modecycli. Het komt dan niet als een verrassing dat een patroon zo tijdloos als streepjes weer volle-

STREEPJES DOOR DE STRATEN VAN GENT

WEDERGEBOORTE VAN DE REMIX

Remixes krijgen een slechte naam in de muziekwereld. Mainstream platenlabels worden verweten ze alleen maar te gebruiken om winst te maken. Ze kunnen echter zoveel meer dan enkel het geluid van het originele lied aanpassen.

REMIX VAN STIJL

Remixes geven artiesten de vrijheid om een reeds bestaand lied volledig naar hun eigen hand te draaien. Een artiest die dit als geen ander kan is **Kaytranada**. Met zijn kenmerkende groove zet de producer alles wat hij aanraakt om tot Deep House, het genre dat hij verfijnd heeft in de afgelopen jaren. Enkele voorbeelden zijn de samenwerking tussen **Doechii** en **JT** op 'Alter Ego', en 'Girl Like Me' van **PinkPantheress**.

Die laatste naam gaat zelfs een stap verder dan enkel de muziekstijl. In de videoclip van 'Stateside' met **Zara Larsson** zie je de koninklijke *aesthetic* van PinkPantheress' 'Fancy That' clashen met Larssons omarming van de *Symphony Dolphin*-meme op haar nieuwste album 'Midnight Sun'. Later in de clip wisselen ze compleet van vibe, wat zorgt voor een nieuwe interpretatie van niet alleen het geluid, maar het gehele concept van hun jongste projecten.

REMIX VAN EMOTIE

'Brat and it's completely different but also still brat' is het meesterwerk van **Charli XCX** dat veel varianten op remixes onderzoekt, waaronder 'So I' met **A.G. Cook**. De tekst van zowel de originele als de remix is een ode aan producer **SOPHIE**, een goede vriendin van Charli die een aantal jaar geleden overleed. De emotie die achter de originele versie zit, is echter nergens te vinden in de herwerkte editie. Waar ze eerst betreurt de

vriendschap niet genoeg te onderhouden, draait ze dat helemaal om door allerlei positieve herinneringen af te gaan in de remix. Zo toont ze twee totaal verschillende facetten van het rouwproces op telkens dezelfde muzikale basis.

REMIX VAN DE INDUSTRIE

Dit voorgemelde album heeft haar plaats ondertussen al opgeëist in de huidige industrie van elektronische popmuziek. Remixes zijn terug cool, bevestigt het poplandschap. Massaal worden er terug club mixes uitgebracht die het bronmateriaal durven herbekijken.

Andere artiesten gaan zelfs een stap verder dan simpelweg één recreatie van elk liedje. Vorig jaar bracht PinkPantheress een geremixte versie van haar jongste album, 'Fancy That', uit. De nieuwe tracklist bevat 22 remixes van origineel maar acht liedjes, waardoor luisteraars tussen 34.560 verschillende edities kunnen kiezen, afhankelijk van hoe ze de versies combineren.

Dankzij het huidige streaminglandschap bloeit de remix weer open, en is het meer dan enkel een tool voor winstbejag van platenlabels. Ze geven artiesten ruimte voor experimentatie en laten luisteraars een actievere rol opnemen.

CHECK DE PLAYLIST OP SPOTIFY @SCHAMPER

ODE AAN DE HAATCOMMENT

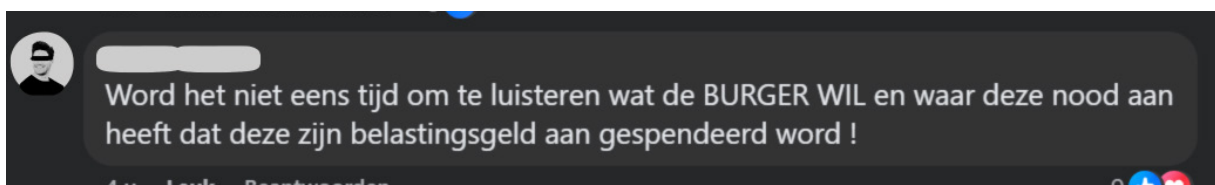
Haatcomments zijn de nieuwe antidepressiva. Eén keer geprobeerd en u bent vertrokken. Bijwerkingen zijn eventuele later opkomende schaamte en zelfreflectie, maar die kunt u moeiteloos negeren. Voor wie ook die verslavende rush wil ervaren, volgt hier onze heldere handleiding.

STAP 1: ACTIVEER UW MORELE VERONTWAARDIGING

Open Facebook op uw smartphone. Datzelfde toestel waarmee u "veel succes met de examens" stuurt naar uw (klein)kinderen en het weerbericht mee checkt. Zoek een artikel over iets dat u diep raakt of waar u totaal niets van begrijpt. Idealiter allebei. Betrokkenheid is optioneel, verontwaardiging verplicht. Kies een thema waarbij u zeker weet dat uw bloeddruk stijgt nog voor u de titel hebt gelezen: politiek, migratie, klimaat, jongeren van tegenwoordig. Extra punten als het artikel gaat over een bekend iemand die u van haar noch pluimen kent. U zult die persoon toch nooit ontmoeten.

STAP 3: VORM IS ALLES

Stijl is alles. Inhoud is bijzaak. Hanteer daarom strikte regels. Gebruik zo weinig mogelijk leestekens; punten zijn elitair. Plak zinnen achteloos aan elkaar met komma's, liefst tot niemand nog weet waar de zin begon. Spelling is een complot van de overheid en de Taalunie, dus schrijf zoals u voelt. Sluit elke zin af met minstens drie puntjes om te suggereren dat u nog veel meer weet ... Gebruik vraagtekens en uitroepetekens uitsluitend in groepsverband (?!?!). Emoji's mogen, maar strategisch: een duim, een lachend gezichtje of de twee biddende handjes. Subtiliteit is voor losers.

STAP 2: DENK VOORAL NIET NA, MAAR DOE ALSOF

Analyse en informatiewinning is tijdverlies. Typ in één ademteug wat er in u opkomt. Lucht uw hart, spuug uw gal, maar straal tegelijk intellect uit. Verbind daarom alles met alles: dit artikel -> de staat van het onderwijs -> Brussel -> het migratieprobleem -> uw energiefactuur -> "vroeger was het beter". Zo weet iedereen dat u mee bent. Extra krediet als u het wereldprobleem kunt terugbrengen tot uw eigen dagelijkse miserie. Begin bijvoorbeeld over de tijd toen u zelf nog student was. Het artikel zelf lezen is overbodig, doe dit enkel indien u tijd over heeft en u uw comment al plaatste. Over de inhoud praten is zelfs verdacht. Niemand komt naar de comments voor informatie; men komt voor emotionele ontregeling.

STAP 4: POST EERST, DENK LATER

Negeer uw innerlijke criticus. Lezen? Redigeren? Nuance? Weg ermee! Druk onmiddellijk op posten alsof uw leven ervan afhangt. Want echte haatcommentatoren weten: nuance is de duivel, subtiliteit is veraderlijk, en spijt is een luxe die alleen anderen zich kunnen veroorloven.

Voilà. Gefeliciteerd, u hebt de wereld een klein stukje beter gemaakt. Voel de macht die door uw vingertoppen pulseert, alsof u de mensheid met één knop tot op het bot hebt begrepen. Maar rust niet te lang uit: er wachten nog talloze artikelen, dus hup, terug naar stap 1. Of scroll eens door de comments van anderen en leen wat inspiratie ... Of beter nog, voor de échte ultieme kick: bezoek de persoonlijke Instagram- of Facebookpagina van uw slachtoffer en lucht daar uw hart. Wie weet komt uw meesterwerk wel in een studentenblad. En als dat niet gebeurt ... ach, de wereld had u toch nodig.

Recent haalde Zuhale Demir het nieuws met haar onderwijservaringen in het hoger onderwijs. Ik denk dat haar beleid ons onderwijssysteem kan herstellen. Want net zoals er twee soorten mensen zijn, zijn er ook twee soorten studenten: luilakken en ijverigen. Of zoals Jean de La Fontaine zou zeggen: de krekels en Demir.

Hardwerkende studenten herkennen zich ongetwijfeld in de figuur van de mier, terwijl falende studenten iets hebben van krekels. Ze hebben het zichzelf namelijk aangedaan en smeken dan voor een herkansing. Laten we eerlijk blijven: wie heeft er nu eigenlijk nood aan tweede kans? Wie een fout maakt, moet dat maar voelen; het on-

Neem nu het principe van vakken meenemen naar het volgende jaar, zodat een student zich kan herpakken. Wat een rampzalig idee. Alsof ons onderwijs zou moeten dienen om iets te leren. Neen, onderwijs draait om selectie: alleen wie het goed doet, mag door. Wie faalt, maakt plaats voor iemand die wel aan de norm voldoet. Dat is eerlijk, efficiënt en bovenal goedkoop.

Zo bouw je een eerlijk hoger onderwijs: door mensen te testen. En wie niet meekan, mag zich troosten met de gedachte dat hij in elk geval niet nodeloos geld heeft gekost. Belastinggeld is er immers niet voor de krekkel, maar voor de mier. En gelukkig hebben we eindelijk een minister die dat begrijpt.

ntgent | Première

Carmen & Carmen

(Werktitel)

Moved by the Motion & ntgent

23.04 — 16.05.2026

EVERY TIME
SHE DIES, SHE
COMES BACK
DIFFERENTLY

Koop je theatertickets via www.ntgent.be